

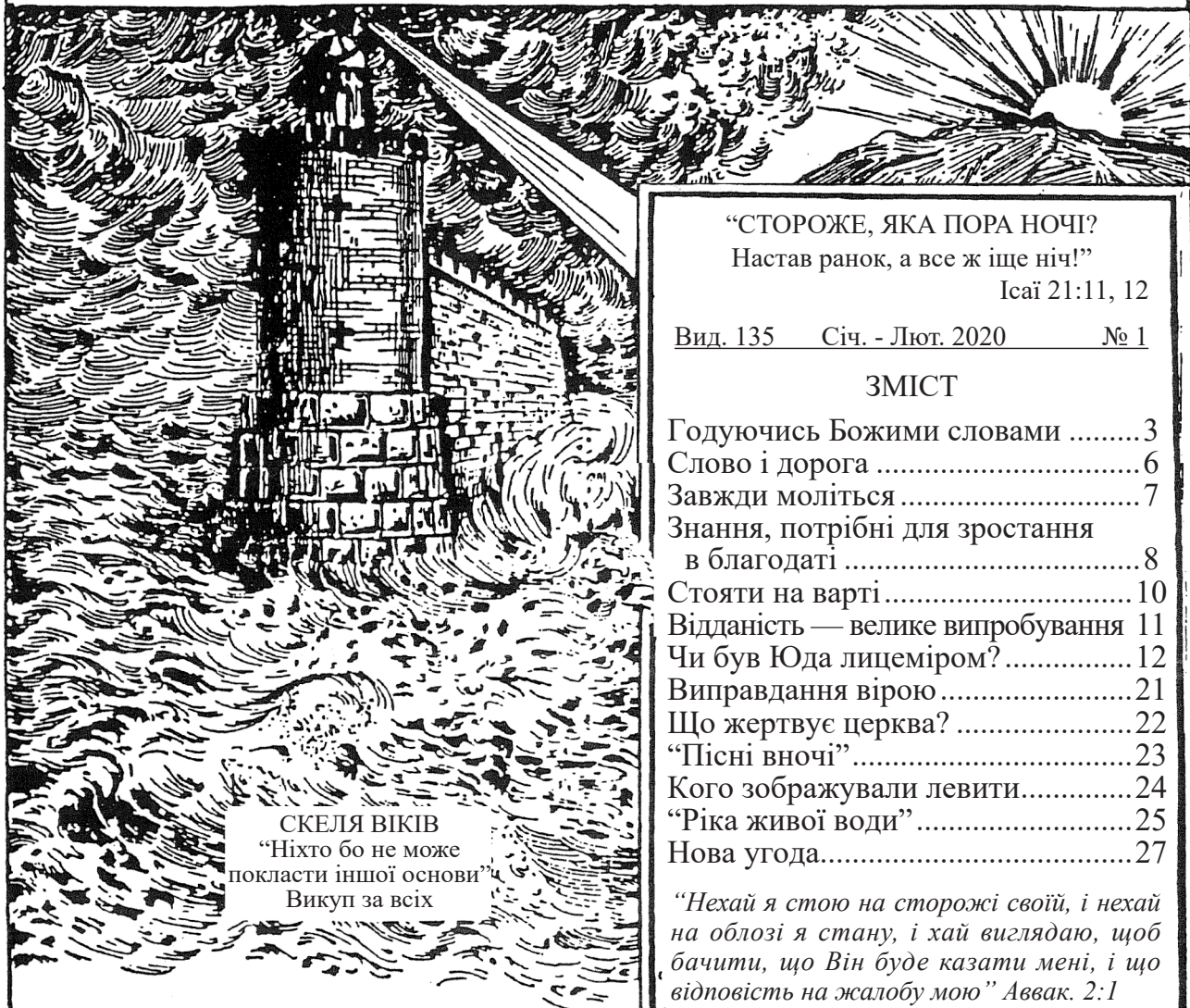

ЗОРІННЯ

НОВОЇ ДОБИ

ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

СКЕЛЯ ВІКІВ
 “Ніхто бо не може
 покласти іншої основи”
 Викуп за всіх

“СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?
 Настав ранок, а все ж ще ніч!”

Iсаї 21:11, 12

Вид. 135 Січ. - Лют. 2020 № 1

ЗМІСТ

Годуючись Божими словами	3
Слово і дорога	6
Завжди моліться	7
Знання, потрібні для зростання в благодаті	8
Стояти на варті	10
Відданість — велике випробування	11
Чи був Юда лицеміром?	12
Виправдання вірою	21
Що жертвує церква?	22
“Пісні вночі”	23
Кого зображували левити	24
“Ріка живої води”	25
Нова угода	27

“Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб бачити, що Він буде казати мені, і що відповідь на жалобу мою” Аввак. 2:1

“Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвити від страху й чекання того, що йде на весь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушаться... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтеся, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення” (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – давати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про літературу, яку видає Товариство. Наші так звані “веріанські дослідження” є вивченням і дослідженням Святого Письма з використанням “Викладів Святого Письма”, видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викупу – відкуплення дорогоцінною кров’ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тим. 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з “золота, срібла, дорогоцінного каміння” Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Іншою ціллю цього журналу є показати всім “що то є зарядження тасмниці, яка від віків захована в Бозі”, щоб “тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Бога”, яка “за інших поколінь не була оголошена людським синам” (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичне, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні та Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАЄ:

що ЦЕРКВА є “храмом” живого БОГА – особливим “Його творивом”; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним “Наріжним Камнем” цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть “на всі племена”, і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; Бут. 28: 14; Гал. 3: 29);

що водночас відбувається ОБТІСУВАННЯ, ФОРМУВАННЯ І ШЛФУВАННЯ посвячених віруючих у Христове поєднання за гріх. І коли останній з цих “живих каменів”, “вибраних і дорогоцінних”, буде готовий, тоді великий Майстер збере все до купи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

що ОСНОВА надії для ЦЕРКВИ і для СВІТУ полягає в факті, що Ісус Христос “за благодаттю Божою смерть скуштував за всіх”, є “викупом за всіх”, і “часу свого” буде “світлом правдивим... що просвічує кожну людину, яка приходить на світ” (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

що НАДІЄЮ церкви є можливість бути схожою на свого Господа, “бачити Його, як Він є”, стати “учасниками Божої Істоти” і брати участь в Його славі як співспадкоємиця (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

що ТЕПЕРІШНІМ ЗАВДАННЯМ ЦЕРКВИ є вдосконалювати святих для майбутньої праці служби; розвивати в собі кожну благодать, бути Божим свідоцтвом для світу і готуватися бути царями і священиками в наступному віці (Еф. 4: 12; Мт. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

що НАДІЯ для СВІТУ полягає у благословеннях знання і можливостей, які будуть дані для всіх Христовим Тисячолітнім Царством, – реституції всього, втраченого в Адамі, для всіх охочих і слухняних, з рук їхнього Відкупителя і Його прославленої Церкви, – коли всі свавільні нечестивці будуть знищені (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

“ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ”

Журнал видається кожних два місяці

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті, які друкуються в ньому, перекладені з Репринтів (передруку) статей, написаних братом Расселом. Статті друкуються в зворотному порядку, починаючи з 1916 року написання.

Хочемо повідомити всіх читачів “Зоріння Нової Доби”, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіяко будуть

підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору для тих, котрі зробили з Богом угоду при жертві.

ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на адресу:

п/с 6890
м. ЛЬВІВ, 79058

ГОДУЮЧИСЬ БОЖИМИ СЛОВАМИ

*“Не хлібом самим буде жити людина, але кожним словом, що походить із уст Божих”
(Матвія 4: 4).*

Читаючи, ми дізнаємось, що ці слова були частиною відповіді нашого Господа сатані, коли противник намовляв Його наказати камінню стати хлібом, щоб вгамувати голод після сорокаденного посту в пустині. Проте Господь знав, що Йому не годиться ось так використовувати надлюдську силу, яка дісталася Йому через посвячення Отцівській службі. Ця сила не мала бути вжита для плоті. Тому Господь відмовився вжити Свої надлюдські можливості для задоволення плоті, хоча й був голодний. Тоді сатана підсунув думку: “Як ти збираєшся жити, якщо не використовуєш в житті своєї сили?” Наш Господь відповів, що людина не буде жити самим хлібом, але кожним словом, кожною обітницею, що походить з уст Бога.

Отже, наша надія на вічне життя залежить від слухняності Богу, яка дасть нам право на вічне життя на основі Його постанови. Коли б наш Господь догоджав плоті, Він би заспокоїв голод, та зламав би Свою угоду слухняності Богу. Хто хоче мати вічне життя, той повинен намагатися бути слухняним Богу в усьому, про що Бог наказав і на що звернув увагу. Звичайно, Він міг дати один наказ ангелам, інший людині, ще інший Церкві. Та оскільки ми бачимо, що ми не здатні слухатися кожного наказу Бога досконало, ми не можемо мати надії на вічне життя через досконалу слухняність букві Божого Слова. Навіть якщо Бог прийняв нас як Своїх дітей, ми можемо надіятися на життя тільки через наявність духа слухняності Його Слову.

Один з уроків, який треба засвоїти у Школі Христа, полягає в тому, що “життя людини не залежить від кількості наявних речей” — їжі, одягу тощо, що її життя в найповнішому, найвищому, найвеличнішому значенні залежить від повноти підкорення Божественній волі. Пильна увага до кожного слова, що походить з уст Бога, до кожної перестороги, кожного нагадування, кожної обітниці потрібна для розвитку тих, кого Бог тепер кличе до вічного життя як співпадкомців з Його Сином у Царстві. Тому стараймося, як учні Господа Ісуса, щораз більше тримати в пам’яті слова цього вірша і дотримуватися їх.

ЖИТИ КОЖНИМ СЛОВОМ, ЩО ПОХОДИТЬ З УСТ БОГА

Але як ми можемо жити словами, що походять з уст Бога? Що Ісус мав на думці? Як можуть Божі слова дати життя?

Він мав на думці, що всяка надія здобути вічне життя залежить від Бога — від Божественного Плану та його обітниць. Дивлячись на ці обітници, ми можемо виразно бачити, що Божественний План, який бере початок ще перед заснуванням світу, полягає в тому, що всі Божі створіння, які створені на Його подобу і перебувають у вірі, любові та слухняності в згоді з Ним, будуть мати вічне життя. Так каже Боже Слово, і слухняність є умовою вічного життя. Це, безсумнівно, мав на думці Господь у словах нашого вірша. Він, мабуть, також тримав у розумі те, що Він прийшов у світ з особливою місією — виконати волю Отця, і від самого початку вважав, що Його досконала слухняність Божественній волі остаточно запевнить Йому славу, честь і безсмертя з Отцем. Натомість

будь-яка неслухняність буде означати втрату Божественної милості й спричинить кару за неслухняність — смерть.

Тому наш Господь одразу вирішив, що для Нього не послухатися волі Отця й здобути хліб, щоб підтримати Своє тіло, було би великою помилкою; що їжа, здобута таким чином, зможе підтримати життя тільки на малу хвилю, тому краще довіритися Божому Слову, Божественній обітниці, що ті, які люблять Його, служать та слухняні Йому, остаточно вийдуть переможцями і навіть більш ніж переможцями, матимуть вічне життя з Богом. А це, як прийшов до висновку наш Учитель, є повноцінною радістю для нас, Його учнів, які намагаються бути Його послідовниками.

ПОКАРАННЯ — ДОКАЗ СИНІВСТВА

Одним зі “слів Бога”, яке дуже втішає Його дітей, є Його запевнення в батьківській опіці та дисципліні. “Коли терпите кару, то робить Бог вам, як синам. Хіба є такий син, що батько його не карає?” (Євр. 12: 7). У цьому виразі слово “карає” не треба сприймати як вияв несхвалення з боку нашого Отця і гріх з боку особи, а радше як повчання. У цій справі ми повинні пам’ятати, що хоча наш Господь був Сином, в Якому не було гріха, однак у провидінні Отця Він отримав, як частину “чаші”, налітої Йому, різні випробування, навчання. Усі ці труднощі були дуже корисними, показуючи, що Отець любить Його і хоче, щоб Він робив те, чого не зміг би зробити без цих виховних вказівок та обставин.

Деякі навчання, деякі покарання приходять на нас як результат наших помилок та природних наслідків, що виникають із тих помилок, вибачень та душевного болю, які неминуче їх супроводжують. Бог міг уберегти нас від цих труднощів і так ізолювати та захистити наше життя, щоб ми не мали жодних спокус. Але Він запропонував щось інше. Він хоче, щоб ми мали труднощі, які б ставили нас на правильний шлях і давали розуміння власних слабкостей.

Коли б ми не стикалися з різними випробуваннями, ми б не знали, у чому ми слабкі. А так ми вчимося, де потрібно зміцнити свій характер і як отримати повноцінний розвиток

як Нові Створіння. Святе Письмо каже, що наш Господь “перетерпів такий перекир проти Себе від грішних” (Євр. 12: 3). Наші випробування, наші труднощі, коли ми стикаємося з опозицією, повинні принести те чи інше виправлення в праведності. Навіть якщо це не будуть видимі шмагання, ми як Нові Створіння, так чи інакше будемо шкодувати в розумі і цим отримаємо своєрідне виправлення, покарання. Крім того, Господь дозволяє Своїм дітям потрапити в особливі випробування, щоб це стало прикладом для братів або для світу. У багатьох випадках, якою б не була причина, ми також можемо сприйняти їх як виправлення, як повчання в праведності.

ВИПРОБУВАННЯ (ПОКАРАННЯ), ПОТРІБНЕ ДЛЯ УДОСКОНАЛЕННЯ НАШОГО ХАРАКТЕРУ

Характер неможливо розвинути без жодних випробувань. Він як рослина. Спочатку він дуже тендітний, потребує вдосталь сонячного світла Божої любові, частого поливання дощами Його благодаті, багато догляду через застосування знання про Його характер як доброї основи для віри та натхнення до слухняності. Тоді, після здобуття розвитку в цих сприятливих умовах, він готовий до обрізання вимогливою рукою і здатний переносити лихо. Потроху, як розвивається сила характеру, додаються випробування, єдина ціль яких — розвинути більше сили, краси та благодаті, аж остаточно він набуде розвитку, удосконалиться, зміцніє й уґрунтується через страждання.

Ця велика праця розвитку та виховання характеру є неминуче повільною та стомливою і нерідко є болісним процесом. Та апостол відкрито говорить, що це необхідно для розвитку твердого та стійкого характеру. Згадайте, чи ви не переконалися в цьому на власному досвіді, відколи знаходитеся під особливою Господньою опікою та керівництвом. Наскільки багатшими ви стали завдяки усім цим урокам досвіду, завдяки терпеливості та іншим плодам Духа, які ці труднощі розвинули у вас!

Але при цьому ви можете сказати разом з апостолом: “Усяка кара в теперішній час не здається потіхою, але смутком, та згодом для навчених нею приносить мирний плід

праведності” (Євр. 12: 11). Уроки досвіду та дисципліни зробили вас сильнішими. Вони збільшили вашу віру й дозволили бути ближче до Господа й мати з Ним спільність. Вони дали вам відчуття, що ви краще знайомі з Ним, допомогли усвідомити, що Він щораз більше проявляє особистий інтерес до вас, а також любов і піклування. А це, у свою чергу, пробудило глибше почуття вдячності та більший запал показати цю вдячність до Нього. Це також поглиблює почуття спільності з Богом і дає надію сподіватися остаточного та повного прийняття Ним як сина та спадкоємця, гідного через Христа.

СЛУХНЯНІСТЬ Є ВИПРОБУВАННЯМ

Ще інше допоміжне “слово Бога” знаходиться в 1 Івана 2: 5: “А хто додержує Його слово, у тому Божа любов справді вдосконалилась”. Перед нами випробування, яке має визначити наш розвиток як Нового Створіння. Тільки ті, які прийняли Боже Слово, можуть його додержувати, можуть берегти його і виконувати його вимоги. Цей вірш наводить на думку, що додержувати Боже Слово — важка річ. З усіх боків ми чуємо про різні причини, чому ми повинні стримуватися, міцно триматися світу, плоті, а не того, що нам пропонує Слово Господа. Існує багато принад, готових звабити нас з “вужкої дороги”. І ті, які міцно тримаються Божого Слова, є “переможцями”.

Святе Письмо дає зрозуміти, що жити праведно й побожно в теперішньому часі коштуватиме нам життя. “Та й усі, хто хоче жити побожно у Христі Ісусі, будуть переслідувані” (2 Тим. 3: 12). У нинішніх умовах вірність означає вірність до самої смерті. Суть у тому, що якщо ми не маємо Божої любові, ми не візьмемо на себе обов’язок бути слухняними Його Слову; у такому випадку ми не можемо ані зберегти Боже Слово, ані бути в згоді з ним, служачи йому до самої смерті.

Наш Господь Ісус проілюстрував досконалу слухняність Божому Слову, коли сказав: “Ось іду, щоб волю Твою чинити, Боже!” Усе, що було написано в Книзі, усе, що було Божою волею, Він радо погодився виконати за будь-яку ціну. Наш Господь Ісус не міг би досягти такої міри

підкорення Божественній волі, коли б не мав любові до Отця. Так само з нами. Якщо в нас немає любові до Бога та принципів праведності, ми не можемо втриматися на цій дорозі.

Відповідно, тільки ті, які люблять Бога настільки, щоб підкорити своє життя виконанню Його волі, справді виконують Його Слово. Можемо сказати, що цей стан ми досягаємо тоді, коли посвячуємось, адже тоді серце відмовляється від власної волі й підкорюється цілковито Господу: “Та проте не Моя, а Твоя нехай станеться воля”. Усі, які дотримуються умов самопожертви, досягли відмітки досконалої любові. Звичайно, є ще інше значення вдосконалення, яке ми здобудемо у воскресінні. Та тільки ті, які виконуватимуть Боже Слово через вірність до смерті, здобудуть нагороду і стануть учасниками божественної природи.

Тестом є СЛУХНЯНІСТЬ. Наскільки ми дотримуємося Господнього Слова, настільки Божа любов удосконалилася в нас, бо якщо ми прийняли розум Христа, Святий Дух, Дух Бога, то це викликати в нас хотіння і чин за Його доброю волею в міру нашої спроможності. А ця спроможність повинна зростати з року в рік. Хоча ми не можемо сподіватися вдосконалення, доки не будемо “змінені” і не отримаємо нового тіла у воскресінні, тим не менше, ми здатні перебувати так близько Господа в душі нашого розуму, що можемо мати постійне спілкування з Ним. Визнаючи щоденно свої помилки і шукаючи прощення в Нього, ми можемо залишатись до кінця нашої подорожі чистими від гріха, навіть якщо доводиться признаватися в недоліках плоті — у тому, що в нашій плоті не мешкає жодна досконалість.

ПРАЦЯ ВОСКРЕСІННЯ

Наступне слово з уст Бога дає запевнення, що Він знає, з чого ми зіплені, пам’ятає, що ми — порох, слабкі, недосконалі, вмираємо. Він не має наміру, щоб ми завжди перебували в конфлікті зі собою (досконала воля проти недосконалого тіла), але передбачив, що у воскресінні ми матимемо нове, досконале тіло, у повній згоді з нашим новим розумом.

Він дає нам запевнення, що здатний і охочий все це зробити, і Його намір — дати

Своїм вибраним тіла набагато вищого рівня, ніж людське, дати їм духовні тіла, найвищого рангу. Ми будемо мати частку в Першому Воскресінні і з того часу зможемо виконувати волю Отця досконало у кожному відношенні, так як зараз показуємо бажання виконувати Його волю в міру здатності. Яка милостива

пропозиція! Які гарні слова співчуття, що надихають у нас чудові надії на вічне життя та славу! До тих, хто переможе в душі, у вірі (1 Ів. 5: 4), Господь зверне остаточне слово Своїх уст: “Гаразд, рабе добрий і вірний!.. увійди до радощів пана свого!”

R4896 (1911 p.)

СЛОВО І ДОРОГА

“А коли ви відхилитесь праворуч, чи підете ліворуч, то вуха твої будуть чути те слово, яке позад тебе казатиме: Це та дорога, простуйте ви нею” (Ісаї 30: 21).

У наші дні, коли злі духи прикладають усі зусилля, щоб якомога тісніше спілкуватися з людством, ми дізнаємося про так зване “ясночуття”. Висуваються здогадки щодо тих, хто володіє таким вмінням, буцімто вони мають велику милість від Бога, бо здатні чути те, чого інші не можуть. Як правило, вони надимаються, думаючи, що особливо привілейовані Богом та ангелами. Тоді грішні ангели мають змогу скористатися з їхніх неправильних думок і спробувати заволодіти ними. Ми намагалися застерегти людей від такого стану речей, і час від часу дізнаємося про тих, кому це допомогло. Не далі як кілька днів тому ми мали лист від однієї пані, яка була переконана, що на її розум діє якийсь побожний вплив, але згодом дізналася, що це був поганий вплив, який намагався поневолити її розум.

Але голос, про який ідеться в нашому вірші, ми вважаємо голосом Бога. Святе Письмо, написане в минулому нам на науку, містить цей голос. Він є позад нас у тому значенні, що за нами є історія століть. Тому ми повинні прислухатися до голосу, що приходить через апостолів та пророків, і коли ми прислухаємось, ми розуміємо, що це голос Господа, який показує дорогу, якою ми повинні йти.

Та коли ми вслуховуємося в минуле, ми чуємо також голоси фальшивих пророків: наприклад, голос сатани, великого противника здавна. Голос Бога промовив: “Напевно помреш”. Голос противника сказав: “Умерти не вмрете”. Ми всі були мертвими. Проте деякі з нас отримали благословення, коли здобули

правдиву інформацію і пішли дорогою, яку вказував Бог. Багато так званих “отців” минулого, бачимо, не говорили тим самим голосом, що й Ісус, апостоли та пророки. Ми повинні остерігатися таких голосів і прислухатися до голосу Пастиря, повинні шукати для себе те, що праведне. Не потрібно вникати в те, що не схоже на голос Бога, що веде до обману, відчужує овець від Пастиря.

Господня дитина дізналася, де шукати пораду, і мудра порада завжди готова прийти на допомогу. Пророк описує її як слово, як голос “позаду”. Це не голос спереду, голос якоїсь нової теології — еволюції чи спиритизму, чи Християнської Науки, чи якоїсь іншої людської філософії, — але голос старої теології з її блаженним вченням про надію через Христа, нашого Відкупителя й Господа, нашого Учителя, нашого Зразка і Вождя. Це голос Господа через Його натхнених апостолів та пророків, якому вже від двох до чотирьох тисяч років. На це Слово Божественного натхнення пророк звертає увагу всіх, хто прагне мудрої ради, і в цьому Слові ми чуємо голос Бога, Який каже: “Це та дорога, простуйте ви нею”.

БІБЛІЯ НЕЗАБАРОМ БУДЕ ВІДКРИТА СВІТУ

Хоча ці слова пророка були адресовані безпосередньо тілесному Ізраїлю, їхнє застосування до духовного Ізраїлю не менш переконливе. Якщо їх стосувати до тілесного Ізраїлю, то пророк провіщає повернення Божественної милості до нього, коли завершиться довгий час його покарання, а також його засліплення. Тоді, під посередницьким пануванням Христа, сліпі очі розплющаться, глухі вуха відчиняться, а голос усього натхненого

Слова, яке стане виразним для їхнього розуму, скерує їх на правильні Господні дороги, бо книги (Закону, Пророків та Нового Завіту) будуть відкриті, і люди будуть суджені відповідно до того, чого ті навчають (Об. 20: 12).

Дорога, яка буде в той час представлена тілесному Ізраїлю та всьому світу, буде величною дорогою святості, “Господні викупленці” підуть нею, “і радість довічна на їхній голові” (Іс. 35: 10). У кінці дороги буде життя та мир, повне спасіння від гріха та смерті, а також повне відновлення до людської досконалості.

Перш ніж у прийдешньому віці дорога життя стане виразною для Ізраїлю та світу, вона є не менш виразною тепер для дітей Бога, які ходять вірою, а не видінням. Ця дорога показана, перш за все, як дорога віри, і ті, хто ходить вірою, є справжнім Насінням Авраама (Гал. 3: 16, 29), якому належить Угода й надзвичайно великі та цінні обітниці і їхнє найвище виконання. По-друге, це — дорога повного посвячення Богу до самої смерті, що означає поховання власної волі у волі Бога — представлення себе на живу жертву.

ДАВАЙТЕ ХОДИТИ ЗА ДУХОМ

На основі цих двох принципів — віри та посвячення — ми навчені ходити в обновленні життя, не за плоттю, а за духом; не як ходять погани, у марноті свого розуму, а обережно; “не як немудрі, а як мудрі, викуплюючи час” (Кул.); не видінням, а вірою (Рим. 6: 4; 8: 1; Еф. 4: 17, 18; 5: 15, 16; 2 Кор. 5: 7).

Через віру та посвячення ми увійшли в нове життя як духовні сини Бога; проте ми маємо цей скарб у земному посуді, і нове життя є тільки в зародковому стані. Тому потрібно ходити за духовними нахилами Нового Створіння і вгамовувати більш сильні потяги старого створіння. Це і є ходити в обновленні життя, за Духом, а не за плоттю. “Ходити за плоттю” — це гнатися за її надіями, цілями та амбіціями. А так як плоть та дух воюють між собою, то неможливо підтримувати життя обох. Тому написано: “Бо коли живете [ви, духовно зачаті] за тілом, то маєте вмерти, а коли духом умертвляєте [віддаєте на смерть] тілесні вчинки, то будете жити” (Рим. 8: 13).

Незважаючи на те, що Слово Господа розповідає, виходячи зі загальних принципів, про дорогу, якою ми повинні ходити, нам також пропонується приходити з усіма менш значними життєвими справами і шукати Божественних рад. Якщо ми не знаємо, куди повернути — вправо чи вліво, — ми приходимо і знаходимо обітницю: “На Господа здай дорогу свою”; “Він випростує твої стежки”. Коли ми обтяжені, то знаходимо обітницю: “Прийдіть до Мене, усі струджені та обтяжені, і Я вас заспокою”. Ось так голос позаду приносить підтримку, мир і спочинок посеред усіх життєвих турбот та випробувань, якщо ми ходимо, слухняні всім його принципам та приписам. “А всі ті, хто піде за цим правилом, мир та милість на них, і на Ізраїля Божого” (Іс. 37: 5; Прип. 3: 6; Мт. 11: 28; Гал. 6: 16).

R4882 (1911 p.)

ЗАВЖДИ МОЛІТЬСЯ

“Безперестанку моліться” (1 Солунян 5: 17).

Для наших роздумів над цим віршем чудово підходить одна цитата з чийогось висловлювання: “Молитва — це щире бажання душі, висловлене або невисловлене”. Це і є повне визначення, адже часто ми молимося зі зітханнями, які неможливо висловити.

Існує певна форма молитви, певна риса молитви, дуже відповідна для нас, а саме, віддавання подяки. Однак Святе Письмо робить різницю між молитвою, хвалою та віддаванням подяки, і пристосовує ці слова до одного і

того ж, пояснюючи, що вони представляють різні сторони віддавання шани, спілкування з Богом. У значенні блага нашого визначення також вірне, коли до молитов долучається віддавання подяки. Якою б не була молитва — висловленою чи невисловленою, — вона є щирим прагненням душі. Молитва, яка не є щирим прагненням душі, не буде прийнятною. Можливо, ми не завжди знаємо, як скласти Богу нашу подяку, але добре пам’ятати, що Господь знає наші думки і готовий прийняти наші немічні слова.

Усі, які прийшли до Господа, мусли спочатку визнати, що вони цього потребують, і що Він готовий, охочий і здатний дати їм усе потрібне. Ми потребуємо спочинку, миру та вічного життя. Цього ми не знайдемо в довколишньому світі. Не існує справжнього миру осторонь Господнього запевнення: “Зоставляю вам мир, мир Свій вам даю! Я даю вам не так, як дає світ. Серце ваше нехай не тривожиться, ані не лякається!” (Ів. 14: 27). Речей, які Господь обіцяв Своему народові, ані не бачило око, ані не чуло вухо, і вони також не ввійшли на серце людини.

Тому той, хто отримав завдаток Духа, має чого очікувати, чого прагнути і про що молитися. Отже, ми молимося “нехай прийде Царство”, щоб благословення, які Господь обіцяв, виконалися не тільки для світу, але й для Церкви.

МОЛИТИСЯ ПРО ПРОЩЕННЯ, ЯК І САМІ МИ ПРОЩАЄМО

Коли християнин іде світом, він натрапляє на різні речі, які бентежать його серце. Та знаючи, що Господь обіцяв мир, він повинен шукати цього миру, сподіватися його. Ми повинні молитися до Бога про речі, які, на наш погляд, ми повинні мати. Та ми повинні зважати на Його вищу мудрість, яка виражена в Його Слові, нашому путівнику, і повинні просити згідно з Його Словом. Якщо ми маємо якусь міру миру та благословення, то тим більше повинні молитися про повноту радості. Хоча ми очищені від первісного гріха завдяки дорогоцінній крові Христа, проте повинні пам’ятати, що в нас є щоденні провини, і ми повинні щоденно молитися: “І прости нам наші гріхи”. На це

прохання Господь дає відповідь за умови, що ми просимо пробачення за наші провини, як пробачаємо тим, хто провинився перед нами. Тож християнину буде багато про що молитися в усіх життєвих справах.

Однак християнин не повинен бути поглинутий думками настільки, щоб не мати змоги виконувати свою працю. Його повинен супроводжувати дух молитви, щоб у кожній життєвій справі, у кожних клопотах він був завжди готовий звернутися розумом до Господа за Його благословеннями й чекати Господнього керівництва у всіх щоденних справах, тому що ми — Господні. Такий шлях буде життям з безперервною молитвою. Ми не збираємось переставати просити про прихід Царства, тому що вже раз просили про це. Ми не перестаємо молитися про наш щоденний хліб. Ми визнаємо, що всі добрі речі походять від Нього. Ми розуміємо, що “усяке добре давання та дар досконалий походить згори від Отця світил, що в Нього нема переміни чи тіні відміни” (Як. 1: 17), і Той, Хто дав Свого Сина за нас, завжди готовий давати тим, хто намагається служити Йому.

Такий стан серця є безперервною молитвою. Часом думка може тільки промайнути в розумі, але вона вже приносить нам благословення. Усі стосунки Бога з класом вибраних є для їхнього розвитку, і однією з рис цього розвитку є можливість дізнатися, звідки походять наші благословення, а також сприйняття факту, що Бог є тим, Хто дає, і що Він “добра не відмовляє усім, хто в невинності ходить”.

R4883 (1911 p.)

ЗНАННЯ, ПОТРІБНІ ДЛЯ ЗРОСТАННЯ В БЛАГОДАТІ

“Якщо скинули з себе людину стародавню з її вчинками, та зодягнулися в нову, що відновлюється для пізнання за образом Створителя її” (Колосян 3: 9, 10).

У нашому вірші вираз “скинули” наводить на ще одну думку — “позбулися”. Як ілюстрацію розглянемо Конгрес. Коли в результаті голосування партія, яка є при владі, позбувається влади, то ми не кажемо, що вона позбувається місця в Конгресі. На місце партії, яка була при

владі, приходять інша партія. Такий перехід у деяких відношеннях означає зовсім інший напрямок політики.

Така ж зміна відбувається при появі Нових Створінь у Христі, членів Тіла Месії. У багатьох речах стається радикальна зміна. Нова воля зобов’язана стежити за тим, що ми їмо, у що зодягаємося. По суті, відколи ми стали Новими Створіннями, зачатими Святим Духом, це повинна бути влада, яка керує усім, адже ми

обрали нового Голову. Зміна головування є миттєвою справою. Був час, коли ми знаходилися на іншому боці. Та врешті ми вирішили перейти на бік Господа і прийняли Його як свого Голову. У мить, коли ми погодилися на таку зміну, воля плоті позбулася влади, і до влади прийшла нова воля. Тоді ми стали Новими Створіннями. Але ми ще не мали розвиненого характеру.

Коли нова партія приходять до влади в Конгресі, ця партія не може вирішити всі справи одразу, а впроваджує бажані зміни крок за кроком. Так і з новим розумом. Він поступово впроваджує зміну за зміною, і таким чином відбувається праця відновлення, праця переміни, коли новий розум здобуває щораз більший контроль і приводить думки, слова та вчинки під нагляд та керівництво Господа. Коли ми краще пізнаємо Бога, ми починаємо краще бачити Його волю. Ми щораз більше починаємо дивитися на речі з Божественного погляду і з такого ж погляду впорядковувати кожне слово і кожний вчинок у житті.

З допомогою знання і завдяки знанню Нове Створіння відновлюється, тобто будується, стає міцним, отримує відсвіження. Мудрість цього світу є безглуздя у Бога. У старого розуму була мудрість цього світу. Нове Створіння отримує мудрість Бога. Розвиток відмінних можливостей Нового Розуму — поступова праця, яка залежить від знання. Із новою волею знання стає силою, яка додає енергії та зміцняє, і знаходить можливості, завдяки яким Нове Створіння може досягти своєї цілі. Це знання приходить згори, і воно не тільки в тому, щоб знати, скільки розділів або віршів є в Біблії, і вміти цитувати їх. Через різні прояви Божого провидіння в житті потрібно прийти до такого знання про Бога, якого було би достатньо, щоб Його воля стала для нас виразною і запевнила слухняність. Наше знання зростає в міру того, як ми звертаємо увагу на сказане Богом, як ми звертаємось почуттями до того, що вгорі, а не на землі.

УМОВИ, НА ЯКИХ МИ ПОКЛИКАНІ

Усі християни повинні знати умови та вимоги, на яких “Бог покликав” їх, а саме: (1) страждати з Христом у теперішньому часі й (2)

прославитися та царювати з Ним у грядущому віці, щоб благословити світ. Вони повинні знати причину своїх страждань і характер, який Бог збирається розвинути в них, без якого вони не можуть “надаватися до Царства”. Наш нинішній урок стосується саме цих характеристик, адже для тих, які хочуть вчинити міцним своє “покликання та вибрання”, потрібно “зодягнутися в нову людину”. Розгляньмо деякі з них.

“Любов нехай буде нелицемірна”. Св. Павло вже пояснив потребу в любові, але тепер він застерігає нас від удаваної любові, яка тільки зовні виглядає сердечною та ввічливою. Справжній дух любові, святий дух, не прикидається, не лицемірить. Любов повинна бути справжньою, щирою, а також висказаною устами. Така любов повинна бути до Бога і до всіх, наскільки вони схожі на Бога або намагаються бути такими. Це повинна бути любов до того, що добре, правильне, чисте, правдиве.

“Відчувайте огиду до зла” (WTV). Ми не тільки не повинні робити зла, не тільки не повинні мати любові чи прихильності до зла, але ще більше ми повинні ненавидіти зло, відчувати до нього огиду. Якщо обов’язково виховувати в собі любов до Бога та до всього правдивого й чистого і сприяти праведності, то потрібно також виховувати в собі огиду до гріха та всякої скверни. Тому, чим міцнішими ми стаємо у своєму християнському характері, тим палкішою ставатиме наша любов до того, що добре, чисте й правдиве, тим рішучішою буде наша опозиція до того, що неправдиве, нечисте, грішне. Чим більше ми дізнаємось про чудову гармонію цієї небесної благодаті любові і вона стає мелодією нашого серця, тим більш прикрим, нестерпним та огидним буде для нас гріх та самолюбство, “дух світу” — так само як музична дисгармонія дратує наші вуха, відколи ми пізнали та оцінили гармонію в музиці.

Як святість та гріх протилежні собі, так наше ставлення до них повинно виражатися у почуттях любові та ненависті. Збайдужніти в любові до праведності означає втратити огиду до гріха. Тому виховуймо в собі ненависть до гріха, самолюбства, скверни та всякого зла, щоб нам було легше виховувати у своєму серці чудові благодаті Духа.

Стародавнє минуло і все стало новим лише в нашому розумі, у нашій волі. Насправді ця зміна завершиться тоді, коли ми станемо духовними істотами. Тим часом, щоби бути гідними участі в Першому Воскресінні, від нас вимагається виявляти готовність нашого розуму, наше палке

бажання бути всім тим, чим Господь бажав би, щоб ми були. А це найкраще можна продемонструвати Господу і нам самим (або довести, що воно більш корисне) через дотримання строгого нагляду за нашим серцем і нашими думками.

R4894 (1911 p.)

СТОЯТИ НА ВАРТІ

Єзекіїля 3

“Як почувеш ти слово з уст Моїх, то остережи їх від Мене” (Єзекіїля 3: 17).

Єзекіїль вважається одним з великих пророків. Його видіння були найбільш реалістичними і майстерно змальованими. Частина пророцтва була написана перед завершальними великими клопотами царства Юди, які закінчилися поваленням царства Седекії. Решта книги написана вже після повного повалення царства. Усе пророцтво було дане у Вавилоні, а сам Єзекіїль проживав там і послуговував як пророк переважно полоненим, підбадьорюючи їхні серця, щоб вони усвідомили своє становище і сподівалися повернення до своєї землі в призначеному Богом часі.

Проте було би помилкою думати, що місія Єзекіїля цілковито або здебільшого стосувалася тільки юдеїв його часів. Радше ми розуміємо, завдяки словам св. Петра, що він разом з іншими пророками давнини говорив і писав про речі, які ані він сам, ані люди, які його слухали, не розуміли, і які Бог не хотів, щоб люди розуміли, аж Він дасть Святий Дух у П'ятидесятницю, і які мали стати “харчем у пору” для духовних ізраїльтян протягом всього цього віку.

Наприклад, коли Єзекіїль казав людям, що “та душа, що грішить, вона помре”, він говорив правду, яка стосувалася Євангельської Церкви в цьому віці й буде стосуватися всього світу під час Месіанського царювання, однак не була правдою і не стосувалася юдеїв тоді, коли була сказана. Чому? Бо в той час весь світ лежав у злому. Св. Павло пояснює, що всі були під вироком смерті через непослух Адама. Їх не можна було поставити на особисте випробування життя, доки вони не будуть відкуплені від Адамового осуду.

Кров тельців та козлів ніколи не могла зняти гріхи, ані відкупити юдеїв. Відкуплення могло

прийти тільки Божественно встановленим шляхом — через смерть Спасителя, а Спаситель ще не прийшов, ще не вивів життя та нетління на світло Євангелієм. Що стосується Угоди Закону Ізраїлю, вона була лише образом Нової Угоди майбутнього, і ми маємо слова апостола, що Закон не міг зробити нічого досконалим.

Скільки би хтось не наvertsався з гріха, це не може дати вічного життя. Неможливо навернутися з гріха настільки, щоб стати досконалим. Звідси є потреба в Спасителі. Коли Єзекіїль згадує притчу “Батьки їли неспіле, а оскома в синів на зубах”, він стверджує загальновідомий факт, що всякий гріх та всяка слабкість переходить по спадковості від батька до дитини, і справа відновлення є безнадійною, хіба що знайдеться Відкупитель, відокремлений від роду грішників й несхожий на них. І така можливість звільнитися від слабкості, успадкованої від батька Адама, була передбачена Єговою через Його Єдинородного Сина, Господа Ісуса Христа, Відкупителя світу.

“ЧАСИ РЕСТИТУЦІЇ”

У 16 розділі пророцтва Єзекіїля виразно сказано, що згідно з Божественним Планом обов'язково має настати велика реституція, яка торкнеться не тільки Ізраїлю та народів, що житимуть в той час, але й мертвих зі всіх народів. Від 40-го вірша і далі пророк говорить про певність Божої обітниці відновити Ізраїль, привести його назад до Божої милості, до того ж на кращій основі, ніж коли-небудь в минулому. Одночасно Господь стверджує через пророка, що самаряни будуть відновлені й отримають благословення, а також содомляни. Ці останні були зовсім знищені вогнем з неба, як сказав Відкупитель. Значить їхнє відновлення повинно бути з гробу, зі смерті, *hades, sheol*.

Далі пророцтво говорить, що Господь не вважає, що ізраїльтяни або хтось інший заслуговує на це, але Він це робить задля Свого імені — за Своїм уподобанням. Іншими словами, Він це постановив у Собі ще перед заснуванням світу. Про цей задум Він сповістив Еноха, що у своєму часі прийде Месія “зо Своїми десятками тисяч святих”, щоб утвердити справедливість та праведність на землі і щоб благословити людей. Це те саме послання, яке Бог звістив Аврааму: “І благословляться... в нащадках твоїх всі племена землі”. Саме такої надії довго тримався Ізраїль, і вона, за словами Господа, не може не виконатися.

Цей опис знаходиться у віршах від 40 до 60, де на завершення сказано, що коли Ізраїль пізнає доброту Бога у своїй реституції, він посоромиться і більше ніколи не відкріє уст, щоб хвалитися чи нарікати. Це буде тоді, коли Бог поверне їм милість і відновить мир з ними після всіх їхніх ідолопоклонницьких чинів у минулому. Умиротворення Божественної Справедливості досягається відкупленням, яке вчинив наш Господь і Спаситель.

Єзекіїль був одним з пророків, який, за словами св. Петра, пророкував про грядущі “Часи Реституції” — про благословення Царства Месії, які мають бути запроваджені в кінці цього Віку, як тільки Церква буде вибрана, щоб стати Царським Священством, і прославиться з великим Пророком, Священником, Царем, Посередником, Головою і Господом. Св. Петро говорить, що ці грядущі “часи реституції” згадуються усіма святими пророками від початку світу, і згадка про них Єзекіїлем свідчить про те, що він був одним із цих святих пророків (Дії 3: 19-23).

Розглядаючи нашу тему з такого погляду, ми усвідомлюємо, що Єзекіїль символізував, тобто представляв, Людського Сина, великого Учителя, Відкупителя, а також членів Нареченої Христа, яких славний Голова може використовувати час від часу як Свої мовні знаряддя.

Єзекіїль був чудесним чином перенесений до полонених, які мешкали біля річки Кевар. Трохи згодом він отримав послання до них, що Бог поставив його вартовим, щоб давати від Бога пересторогу. Ця пересторога лунає з того часу, як проповідується Євангеліє. Вона каже нечестивим, уперто нечестивим, навмисно нечестивим, що кінець їхньої дороги — смерть, однак вони зможуть жити, якщо повернуться від своїх злих вчинків. Це послання Євангельського віку є не для всього світу, а, як говорить Святе Письмо, для тих, “хто має вухо”, щоб чути. Св. Павло використовує це послання, кажучи: “Бо заплата за гріх смерть, а дар Божий вічне життя в Христі Ісусі, Господі нашім” (Рим. 6: 23).

НЕ МУКИ, А СМЕРТЬ

Варто зауважити, що ані пророк, ані ті, кого він зображував, ніколи не були уповноважені казати людству, що грішник буде вічно смажитися або страждати в тих чи інших умовах. Найвищим покаранням за гріх, згаданим у Слові, є: “Та душа, що грішить, вона помре”. Іншими словами, Бог говорить, що Він не дасть вічного життя нечестивим, а дасть тим, хто навернеться з гріха до праведності. Читаємо: “Наверніться, наверніться з ваших злих доріг, і нащо вам умирати?” Ще читаємо: “Хто має Сина, той має життя; хто не має Сина Божого, той не має життя [вічного]”, а “гнів Божий на нім перебуває” — гнів, тобто вирок вічної смерті.

Так чи інакше, пророк і ті, кого він представляє, мають обов’язок разом зі всім Божим посвяченим народом сьогодні роз’яснити цю рису Божественного Задуму: що всякий добровільний гріх принесе смерть; що всі добровільні грішники, як каже св. Павло, будуть покарані вічним знищенням, а не вічними муками (2 Сол. 1: 9). Кожний члена Тіла Христа є вартовим на мурах Сіону, навіть якщо сьогодні Сіон перебуває у Вавилоні, як були ті, до кого образно звертався пророк.

R4881 (1911 p.)

ВІДДАНИСТЬ — ВЕЛИКЕ ВИПРОБУВАННЯ

У кінці Тисячоліття, коли люди стануть доскональними, світ буде підданий кінцевому випробуванню, проте не щодо досконалості людської природи, а щодо відданості Богу.

Випробування матері Єви було саме такого характеру. Вона не була зведена в тому сенсі, що не знала, у чому полягає відданість Богу або чим є неслухняність. Бог застеріг її. Вона

знала, що є правильним. Але вона була зведена щодо наслідків. Так само зі сатаною. Він був зведений щодо наслідків своєї поведінки, думаючи, що йому вдасться втілити свій план наперекір Господу.

Так само, віримо, буде в кінці Тисячолітнього віку. Деякі з людства будуть зведені відносно наслідків обраного ними шляху. Усі цілковито віддані Божественному Закону зрозуміють помилку нечестивих. Під час Тисячолітнього віку Христос як Посередник буде стояти між людством і повними вимогами Справедливості, завдяки чому люди будуть, так би мовити, під домашнім захистом. Коли всі злі впливи будуть стримані, людство матиме надзвичайно сприятливу можливість прийти до повного знання про Божественні вимоги. Коли вони сповна скористаються з благословень реституції, слушною річчю буде їх випробувати, щоб побачити, чи їхня прихильність до праведності є тільки передбачливою поведінкою, чи вони досягли такого стану відданості Богу та праведності у своєму серці, що не відступляться від праведності під жодним впливом.

У кінці Тисячолітнього віку, тобто після того, як вони будуть передані Отцю, Він випробує людей, щоб побачити, чи вони навчилися повної слухняності. На якийсь час будуть дозволені погані впливи. Хто не засвоїв повною мірою урок слухняності, той виявиться недостойним вічного життя і покаже, що його слухняність була тільки розважною службою. А так як вони не прийшли до повної згоди з Богом у серці, то виявляться особливо податливими під час цього випробування їхньої відданості.

ВСІ ПОВИННІ БУТИ ВИПРОБУВАНІ НА ПРЕДМЕТ ВІДДАНОСТІ БОГУ

Сатана був випробуваний щодо своєї відданості Богу. Адам та Єва були випробувані щодо своєї відданості Богу. У часах Ноя схожим чином були

випробувані ангели, але не щодо того, чи вони віддадуть перевагу доброму перед поганим, але щодо своєї відданості. Сам Ісус був випробуваний щодо Своєї відданості Отцю. Так само люди в кінці Тисячолітнього віку будуть випробувані щодо того, чи їхні серця є в згоді з Богом.

Відносно природи цього випробування ми не є детально поінформовані. Можливо, спокусою, яка прийде на людство в той час, буде бажання взяти владу над землею, перш ніж вона буде передана їм повністю. Якщо так, і якщо вони знатимуть, що Божий намір — передати землю людству, коли настане кінець тисячі років, то вони будуть сподіватися негайної передачі всього від Стародавніх Гідних, які управляли як “князі по всій землі” (Пс. 45: 16, Гиж.). Коли цей час цілковито настане, вони відчують розчарування. “І вийшли вони на ширину землі, і оточили табір святих та улюблене місто” (Об. 20: 9).

Це показує стан багатьох зі світу в той час. Багато хто стане неспокійним. Люди будуть казати: “Ці Стародавні Гідні не дають нам влади. Нам не треба, щоби щось стояло між нами і владою у світі”. Така поведінка буде невірністю Богу.

Знаючи, що всі речі Божественно впорядковані, інші люди казатимуть: “Тисяча років, здається, позаду. Ми думали, що ця влада буде передана нам. Але залишмо справи цілковито в Божих руках. Якщо Він вважає за краще дати нам владу, то добре, але якщо вважає за краще стримувати її від нас, коли прийшов час, ми будемо з цього задоволені”. Такою буде поведінка відданих.

Так само сьогодні. Ми повинні визнати, що є тільки один Бог і один Господь Ісус Христос, і що ми будемо їм слухняні. У відповідному часі ми побачимо повну демонстрацію Мудрості, Справедливості, Любові та Сили Бога, побачимо, що вони є гармонійні у всьому, що Бог дозволив. Той, хто може бачити це вірою, показує Богу відданість свого серця.

R4881 (1911 p.)

ЧИ БУВ ЮДА ЛИЦЕМІРОМ?

Особі шляхетного розуму важко читати розповідь про шлях Юди без почуття праведного обурення — без відрази до підлого характеру, який міг зрадити отак, за тридцять срібняків,

Того, Кого вважав найшляхетнішим із людей, — незалежно від того, чи вважав він Ісуса Месією, чи ні. Не зайве сказати, що Юда скотився до такої глибини беззаконня не одразу; ця схильність

до нечестивої поведінки росла в ньому всі три роки близького знайомства з Учителем, тоді як насправді мала би бути схильність до протилежного.

Коли він був вибраний на апостола, то, очевидно, був доброю людиною — принаймні ззовні; і Його ім'я, яке означає "Хвала", мабуть, свідчило про те, що його батьки мали релігійний склад розуму і хотіли, а також пророкували йому, так би мовити, долю Божого посланця, який би Його прославляв. Який привілей та можливість були в нього!

Із деяких фрагментів опису Євангелія можна цілком припустити, що початком його падіння була затаєна любов до грошей. Замість того, щоб зганити цей поганій дух і, навпаки, виховувати в собі великодушність, любов та доброзичливість, він дозволив самолюбству до деякої міри запанувати в серці та житті. Можемо припустити, що він сам взяв на себе обов'язки скарбника цієї маленької громадки, бо, інакше, коли б він хоч трохи розумів свою слабкість, для нього було би властивою річчю відмовитися від цього, знаючи, що він і так забагато любить гроші, і розпоряджання грішми може стати для нього спокусою. Та він, навпаки, прагнув цих обов'язків, отримав їх, і носив скриньку, в яку клали гроші. Апостол Іван розповідає, що Юда був злодієм (Ів. 12: 6). Цей потяг до грошей, як і всі інші погані пристрасті нашої деградованої природи, ставав сильнішим у міру того, як він йому сприяв та потакав, аж, врешті, коли цей потяг перейшов всі межі, він був готовий продати свого улюбленого Учителя, Месію, за тридцять срібняків!

Мабуть, Юда, як і інші учні, висловився про своє посвячення так: "От усе ми покинули, та й пішли за Тобою слідом; що ж нам буде за це?"

Разом з іншими він покинув усе і по-своєму був дуже щирим і вважав Ісуса Месією. Проте в Юди був розум ділової людини. Він хотів бути у Царстві — так великому, як тільки Месії вдасться встановити. Тому його посвячення було пов'язане з певною мірою самолюбства. Можливо, це вірно по відношенню до всіх нас. Ми переконані, що Господь має Царство, і надіємося мати в ньому частку. Але ця думка повинна бути другорядною. Наша заслуга має

бути на порядок вище від простого бажання отримати нагороду за службу.

Як скарбник учнів, Юда сподівався здобути для себе добру частку, "вистелити собі гніздо", так би мовити. Коли Марія намастила нашого Господа запашною олією, він сказав, що ця олія коштує дорого, і було би краще покласти її у скриньку, аніж виливати Ісусові на голову. "А це він сказав... тому, що був злодій: він мав скриньку на гроші".

Можна сказати, що цей дух жадібності тільки зростав. Справи просувалися вперед, і він почав розуміти, що все відбувається не так, як він того очікував і сподівався. Припускаємо, він був одним із тих, хто сказав, щонайменше, у своєму серці: "Якщо Ти це робиш, то роби привселюдно, щоб бачили інші". Таким, здається, був дух Юди і багатьох інших. Вони хотіли, щоб Ісус робив речі, які би переконали людей. Можемо собі уявити їхні слова: "Поклич кілька тисяч людей, щоб вони прийшли і побачили, що хтось встав із мертвих, і це буде яскравим доказом" і т. д. Але нічого такого не сталося. Кожне чудо наш Господь робив без галасу.

Юда, ймовірно, почав думати, що Ісус навряд чи впорається зі справами достатньо добре, якщо не дозволить, щоб він дещо "повчив" Ісуса. Минав час, і він почав потроху приборігати гроші. Мабуть, він думав: "Справи зараз йдуть не найкраще. Прибережу трохи грошей для учнів та Ісуса на чорну годину". Насправді ж він думав про себе.

ПОТРІБНО СУДИТИ САМОГО СЕБЕ

Дотримуючись такого способу мислення, деякі переконують себе, що вони намагаються допомагати іншим, тоді як насправді дбають тільки про власні інтереси. Тому є потреба судити себе. Нове Створіння повинно притиснути старе створіння до стіни і відверто запитати: "Чому ти зробило так і так? Ти не думаєш, що в цій справі в тебе були самолюбні мотиви?" Коли б Юда поставив собі таке запитання, це було би краще для нього. Але він цього не зробив і віддалявся щораз більше від правильного духа. Врешті він пішов до первосвящеників і сказав: "Що хочете дати мені, і я вам Його видам?" Вони відповіли, що дадуть стільки-то. Ця річ не полишала його

розум кілька годин, і коли він знаходився у “горішній кімнаті”, його думки були далеко; він сидів і мовчки спостерігав за тим, що роблять інші.

Коли наш Господь обмив ноги Своїм апостолам перед споживанням Пасхальної Вечері, Він дав їм зрозуміти, що коли вони обмиті (відповідно до юдейських вимог обмитися з бруду на початку пасхальної пори), то їм потрібно обмити тільки ноги, щоб члени тіла, які торкалися землі, стали чистими. “Хто обмитий, тільки ноги обмити потребує, бо він чистий увесь”. Тоді наш Господь додав, маючи на увазі Юду: “І ви чисті, та не всі”. Цей вислів показує дуже виразно, що Він думав про більше очищення, бо миття ніг та попереднє обмивання були тільки його образами.

Господь знав, що серця Його учнів віддані. Він прийняв їх як Своїх учнів і умовно приписав їм заслугу Своєї жертви як прикриття їхніх вад. Повне підтвердження цього мало бути згодом, у П’ятидесятницю, коли Святий Дух мав свідчити, що Отець прийняв жертву примирення за них. Однак серед них був той, чиє серце не було чистим. Ісус не обминув Юду, коли обмив йому ноги, як і решті, хоча знав про його зраду і про те, що він вже домовився з первосвящениками і тільки чекав слушної нагоди, щоб виконати свій злочинний задум.

Слова нашого Господа, хоча й незрозумілі для решти, очевидно, дійшли до Юди, як і Його наступні слова. Наш Господь пішов ще далі й процитував пророцтво, яке говорило про Юду та його невірність, про порушення ним загальноприйнятої гостинності (Пс. 41: 10). Жодна з цих речей не зачепила Юду, не промовила до його серця так, щоб змінити його поведінку. Тим самим ми маємо міцний доказ свідомих намірів, якими позначився його злочин, і нам стає зрозумілим значення слів нашого Господа, коли Він назвав Юду “сином загибелі” (Хом.) і ствердив, що для нього було би краще, коли б він ніколи не народився.

“ПРИЯТЕЛЬ МІЙ, НА ЯКОГО НАДІЯВСЯ Я,.. ПІДНЯВ ПРОТИ МЕНЕ П’ЯТУ”

Коли вони споживали вечерю, Ісус виглядав дуже засумованим, після чого пояснив, що один

із вибраних дванадцяти учнів зрадить Його і тим самим стане причетним до Його смерті — один з тих, хто умочував з Ним у мисці, коли споживав ту саму вечерю, той самий хліб, те саме печене ягня. Тоді Він пояснив, що хоча про все це було написано (Пс. 41: 9), і ніщо не може стати на заваді Божественному Плану, все ж таки, як не прикро визнати, це означало грубе порушення дружби. Для Господа, щоправда, не було різниці (коли йшлося про Його наміри та посвячення), чи правителі схоплять Його без зради, чи Його зрадить хтось сторонній чи учень. Цей факт не робив різниці в Божественному задумі, але приніс великий смуток Господу, адже зрадником мав бути найближчий приятель та учень.

Між юдеями та арабами хитрощі та зрада не були чимось незаниманим. Існував навіть своєрідний кодекс честі, згідно з яким ніхто не їв з особою, якій надумав завдати шкоди. А оскільки їжу приправляли сіллю, то, правдоподібно, існував звичай бути вірним тому, з ким ти їв, відомий як “угода солі” — угода вірності. Запросити ворога сісти разом до столу або спожити їжу, приправлену сіллю, було на той час рівнозначним запоручці тривалої дружби, — що вони ніколи не завдадуть один одному шкоди. Очевидно, Юді так бракувало відповідного духа, що він навіть не згадав і не звернув уваги на звичай того часу бути лояльним і вірним тому, чий хліб він спожив і чиєї солі скуштував. Звідси слова нашого Господа: “Хто руку свою вмочить у миску зо Мною, той видасть Мене”.

Коли Ісус передав вмочений кусок Юді, той, мабуть, почасти зрозумів, що саме наш Господь має на увазі, але інші учні не розуміли. Вони думали, що Ісус сказав Юді піти і купити що треба, перш ніж замкнуть крамницю. Але в Юди, видно, були інші думки: “Ісус, мабуть, вирішив, що я Його зраджу. Я не збирався цього робити, але тепер я Йому покажу. Звісно, Він може вирватися від вояків. Але я скарбник і дещо Йому покажу. Хоча я не вірю, що Його схоплять, але це буде добрим уроком. Він Сам побачить, що для Нього краще не вагатися. Це вже тягнеться занадто довго. Такі справи треба підштовхувати. Тож вперед!” Так міркував Юда, і він своє зробив. Він, звісно, сподівався,

що Ісус втече, і ані на мить не думав, що Ісус постраждає. Та коли він побачив, що його план удався, і що Ісуса розіпнуть, він пішов і повісився, після чого, коли мотузка увірвалася, упав сторчма.

“БУЛО Б КРАЩЕ ЙОМУ, КОЛИ Б ТОЙ ЧОЛОВІК НЕ РОДИВСЯ”

Ісус свідчив, що Його смерть не буде перемогою Його зрадника та ворогів, а відповідатиме тому, що написано про Нього пророками. Ми теж не повинні вважати, що Юда тільки виконував пророцтво, незалежно від його особистої відповідальності і свідомості вчиненого. Такій думці перечить твердження нашого Господа: “Горе тому чоловікові, що видасть Людського Сина! Було б краще йому, коли б той чоловік не родився”.

Цей вираз дає зрозуміти, що з Господнього погляду Юда вже мав таку велику міру знання та нагоди робити добро, що його відповідальність за цей вчинок була повною і для нього немає жодної надії в майбутньому. Ці слова, вважаємо ми, не залишають сумніву щодо того, що Юда вже отримав свою повну частку у великій праці примирення через близьке знайомство з нашим Господом і достатні можливості прийти до ясного знання правди і такої ж відповідальності. З нашого погляду Юда згрішив проти великого світла. Очевидно, це був “гріх на смерть” — “Другу Смерть”. Тож треба визнати, що його життя, не кажучи вже про майбутнє існування, було нікчемним, марним, радощі якого не перевершили смутки та біль, коли до останнього додався його відчай та самогубство. Кінець Юди був сумним. Кожний самогубець показує своїм вчинком, що для нього краще було не народитися.

Хоча Юда жив до П’ятидесятниці, ми повинні пам’ятати, що він був одним з дванадцятьох, кому Ісус особливо передав міру Свого духа — міру, яка дозволяла йому, як і іншим, робити чудеса зцілення, виганяти демонів і т. п. в імені Господа як Його представнику, вживаючи Його владу. Отже, Юда був особливо близьким Господу, мав Його особисті настанови порадами і прикладом. Пам’ятаємо слова нашого Господа до учнів: “Вам дано знати таємниці Царства

Божого, а стороннім говориться про це тільки в притчах” (Дерк.).

Усі ці привілеї, нагоди, знання, спілкування зробили Юду особливо відповідальним. Та його злочин був би непростимий навіть тоді, коли би був учинений проти когось із простих людей. А тут справи були серйознішими: це був злочин проти Того, Хто говорив і робив так, як досі не говорив і не робив ніхто. З такого погляду слова нашого Господа, що Юда був “сином погибелі” (Дерк.), мали, очевидно, особливе значення та вагу, даючи зрозуміти, що Юда володів достатнім світлом і знанням про праведність, щоб це стало випробуванням, і що його свідомий гріх проти такого світла та знання означав Другу Смерть.

Та навіть ненавидячи такий характер, відчуваючи до нього відразу, нехтуючи ним і намагаючись, наскільки це можливо, рухатися у своєму характері в протилежному напрямку, ми не повинні випускати з уваги факт, що серед тих, які вважають себе Господніми учнями, деякі, хоча і в меншій мірі, чинять злочин, дуже схожий на злочин Юди. Вони продають свого Господа, зраджують Його, хоча й кажуть, що Його люблять! Звичайно, сьогодні це неможливо зробити якимось буквальним та особистим чином, але такий дух, як не прикро казати, можна іноді побачити. Ми бачимо, як деякі, які справді вірять в Ісуса, які посвятили своє життя, щоб бути Його послідовниками, які були зайняті в служінні Його Правді (як був зайнятий Юда), готові продати Господа за миску сочевиці — за добрі речі в цьому житті: за платню, за громадське становище, за почесні в людей, за популярність і титули. Вони готові продати навіть свої уста, як це зробив Юда, і, кажучи, що вони шанують Господа і служать Йому, готові єднатися з тими, хто хибно представляє Його характер, Його План, Його Слово — готові єднатися з тими, хто намагається по-зрадницьки вбити Господа.

Добре було би, щоб кожен поставив собі запитання, завдане того Пасхального вечора: “Чи не я то, о Господи?” І нехай ніхто не поспішає вибачатися, але уважно перегляне власне серце, життя та поведінку, щоб побачити, чи він не жертвує так чи інакше Правдою та Життям з тих чи інших міркувань.

Понад тридцять років тому ми були схильні думати, що всі повинні прийти до повного знання усієї правди, перш ніж можуть підлягати Другій Смерті. Але ми прийшли до висновку на основі загального змісту Писання, що Господній погляд і план не такий. Навпаки, свідомо та зумисно відмова від перших принципів Євангелія, здається, свідчить про непридатність до подальших милостей на тій основі, що той, хто невірний в найменшому, буде невірний також у великому.

Знання Адама про Божественний План було дуже поверхневим, однак його неслухняність принесла вирок смерті. Істинною основою для співчуття та надії для людських мас є слова апостола, що сатана засліпив їхні розуми, перекрутив факти (2 Кор. 4: 4). Усі вони з часом “прозріють із темряви” (Хом.), коли сатана буде зв’язаний — у Тисячолітті.

Ми маємо мало надії для книжників і фарисеїв, які, не знаходячи жодної вади в нашому Господі, приписували Його добрі вчинки дияволові. А щодо сліз Юди, то вони були нічим не кращими від сліз Ісава (Євр. 12: 17). Муки його сумління привели не до відновлення чи реформування життя, а до самознищення (Євр. 6: 6).

ПЕТРО — ЗАПАЛЬНИЙ, ЮДА — НЕВІРНИЙ

Якщо Юда зрадив нашого Господа, то інший учень, близький приятель і товариш, відрікся від Нього. Пам’ятаємо випадок з Петром. Добра людина зі сильним характером, він не розумів небезпеки, в якій знаходився, тому не був готовий до хитрощів сатани, через які потрапив у становище, де його хвалена відвага щезла, славнозвісна міць характеру кудись поділася, а сам він, блюзнячи, відрікся від свого Господа! Який урок людського слабосилля для нас! Як можна бути захопленим і полоненим хитрощами диявола! Як кожному з нас потрібно пильнувати й молитися, щоб не увійти в спокусу — щоб не піддатися спокусі! Як треба пам’ятати молитву, яку Господь дав нам як приклад: “І не допусти, щоб ми піддалися спокусі” (WTV).

Це була доленосна година для Юди! Якщо противник зміг так обдурити, так ввести в оману і збити з пуття щиросердого Петра, який,

пильнуючи і молячись, проявив необачність, то чого можна було сподіватися у випадку Юди, з чим серцем було негаразд, хто був самолюбний, своєкорисливий, честолюбний, жадібний! Не дивно, що сатані вдалося так швидко здобути перемогу над Юдою — що він так швидко потрапив у тенета противника, віддаючи серце та зусилля тому, щоб зрадити Учителя, та ще й за тридцять шматків срібла! Його випадок дуже відрізнявся від того, що було з Петром, відданим, вірним, спантеличеним на мить, розгубленим і перестрашеним. Хоча небезпека була однаковою в обох випадках, їхнє серця були в різному стані.

Чи ж не так є з усіма Господніми послідовниками? Чи не в цьому суть наслідків спокуси, які неминуче трапляються кожному з нас? Клас Юди сьогодні й завжди проявляє себе однаково: коли приходить спокуса, він піддається їй, виношує її, проймається духом амбіції чи ще якоїсь великої принади, і поглинається нею. Клас Петра також був із нами відтоді, і сьогодні навіть щиросерді, які достатньо не пильнують, не моляться і не остерігаються принади від противника, часом є захоплені зненацька і на якусь мить безчестять не тільки Господа, але й власне серце і власне сумління.

Різниця між двома цими класами полягає в стані серця: клас Петра робить те, чого не хоче робити, і його проблема, очевидно, полягає в слабкості плоті та в силі противника, а також у невмінні триматися обіцяної Господом допомоги, своєчасної підтримки.

Клас Юди, навпаки, має невірне серце, самолюбне, тому охоче прихиляється до підступів противника і у своїй поганій поведінці не йде проти власної волі, а потакає їй. Різниця в Божих очах виглядає наступною: хоча Петро та Юда каялися, до одного повернулася Божественна милість, а до іншого — ні. Один, який лише піймався у пастку, але в серці не був невірним, повернувся і отримав благословення, тоді як інший, хоча не без сумління, про що свідчило пізніше каяття, не мав справжньої відданості серця, без якої не обійтись перед Господнім лицем і відсутність якої, якщо зважити на близьке знайомство Юди з Господом, була непростимою.

Господні слова до Петра: “Симоне, Симоне, ось сатана жадав вас, щоб вас пересіяти, мов ту пшеницю. Я Ж МОЛИВСЯ ЗА ТЕБЕ, ЩОБ НЕ ЗМЕНШИЛАСЬ ВІРА ТВОЯ” (Лк. 22: 31, 32), дають нам запевнення, що через цю відмінність в серці між обома наш Господь міг бути Заступником перед Отцем для одного і не бути Заступником для іншого. Він міг відстоювати і представляти інтереси того, чиє серце було відданим Йому, якою б слабкою не була плоть і як би він не нехтував Божественними засобами для свого захисту. Він далі був однією з Господніх овець, а тому перебував під доглядом Пастиря. Він далі належав до Господніх членів, за ним далі доглядав Голова і цікавився ним. Він далі був членом Господньої зарученої діви, Церкви, яку наш Господь любив, за яку віддав Своє життя і міг благодати як заручений Наречений.

Що стосується Юди, серце якого стало чужим через самолюбство, то всяка вдячність та любов до Господа, яка була на початку Господнього служіння, завмерла в ньому, поглинута самолюбством та амбіцією. Тому сказано, що в це серце, яке цілковито покинуло Господа, увійшов сатана. Ось так добровільно відступившись у своєму серці, силах та посвяченні від Господа і віддавши їх через свідомий вибір користолюбству, він став зряддям противника. Наш Учитель сказав, що “спотикання неминує з’являться [що Його розіпнуть], але горе людині, через яку вони з’являться!” (WTV).

ЖНИВНИЙ ЧАС РОЗДІЛЕННЯ

Хоча ми знаємо заздалегідь, що ніхто з Господніх учнів, вірних серцем, не буде вирваний з Його рук противником, тим не менше, гадаємо, що ми здатні до певної міри розділити почуття нашого Господа, коли Він застеріг учнів: “Пильнуйте та моліться, щоб не ввійшли в спокусу” (Кул.).

Справді, Ісус знав, хто Його зрадить, і тому не був здивований, ані збентежений поведінкою Юди. Та все ж думка, що один із тих, хто споживає із Ним хліб, “підняв на Нього п’яту свою” (Ів. 13: 18), мабуть, засмутила нашого дорогого Учителя, Який був здатний співчувати навіть Своїм найзаклятішим ворогам, а також тим, хто, подібно до Петра, спочатку

не зміг протистояти натиску противника, але потім виправився з Божественною допомогою та милістю.

Оскільки Тіло Христа є одне, і наш Господь каже, що якась річ, зроблена одному з найменших Його членів, є зроблена Йому, з цього виникає, що клас Юди та клас Петра впродовж всього Євангельського віку аж дотепер зраджували (зрікалися) Господа, коли зраджували (зрікалися) Його членів. Тому ми повинні звернути увагу на значення Його слів до Петра: “Я ж молився за тебе, щоб не зменшилась віра твоя”.

Для всіх із класу Петра Господь є Головою, Представником, Заступником перед Отцем. Без Його допомоги, без Його з’явлення за нас і застосування заслуги Його жертви ніхто з нас не зміг би встояти; усі би вважалися недостойними, непридатними мати частку у великих благословеннях, які Господь запросив нас розділити з Ісусом. Тож якщо Учитель молився за таких і тепер заступається за таких, і відшкодовує їхні ненавмисні недоліки, то і всі, хто має Його дух, повинні з добротою, лагідністю та співчуттям відноситися до класу Петра і промовляти до нього доброзичливо. І як Учитель не мав таких слів співчуття до Юди, неприхованого та відвертого ворога та зрадника, так само в нас, якими б не були наші жалісні почуття до таких, немає місця для виразів співчуття до їхніх злих чинів, ані намірів співпрацювати з ними, бо коли би хтось з апостолів приєднався до Юди, це означало б участь у його злих ділах.

Скільки б ми не мали симпатії до Петра та інших осіб зі схожим характером та досвідом, скільки б ми не раділи з ним, що Господь молився за нього, щоб часом його недбале ставлення до пильнування та молитви не стало причиною падіння та втрати спільності з Господом, ми все ж повинні старатися не бути з класу Петра, а бути з класу, представленого в самому Господі. Будьмо з тих, хто пильнує, хто молиться, хто вірний, кого не здолають нинішні спокуси противника.

Ми знаходимося в Жнивах Євангельського віку; прийшла пора відокремити пшеницю від куколю. Більше того, прийшла також пора відокремити полову від пшениці — відсіяти.

Хоча цей образ, мабуть, більше підходив до випробувань Церкви в минулому, ми переконані, що він особливо стосується Церкви в “кінцях віків” — тих, які жили у кінці, у жнивах, Юдейського віку, і тих, які живуть зараз у кінці, у жнивах, Євангельського віку. Нашому Господу було вгодно дозволити такі пересівання. Вони, мабуть, потрібні, щоб цілковито відсіяти клас Юди і щоб клас Петра цілковито збудився через випробування, труднощі та усвідомлення власних слабкостей, а також через усвідомлення, що він зазнає повної невдачі без допоміжної Господньої благодаті, щоб ці уроки стали корисними для нього, розвиваючи більшу покору, пильність, бажання молитися і довіру до свого Всесильного Голови.

ЧОМУ СПРАВА ЮДИ БЕЗНАДІЙНА?

Досі нам вдалося показати, що під час теперішнього віку (Євангельського віку, Епохи Духа) світ не підлягає Другій Смерті: (1) тому що цей Вік є для випробування Церкви, а не для суду (випробування) світу; (2) тому що світ тепер не має такої міри світла, яка б передбачала повне, найвище покарання з боку Божого Закону — Другу Смерть; (3) тому що натхнений апостол каже, що тепер сатана має вплив, який засліплює, обманює всіх, окрім справжніх віруючих (2 Кор. 4: 4; Об. 20: 3), і що “людина тілесна не приймає речей, що від Божого Духа, бо їй це глупота, і вона зрозуміти їх не може, бо вони розуміються тільки духовно” (1 Кор. 2: 14).

Ці висновки Святого Письма в цілому мають достатнє підтвердження з боку висловлювань у Євр. 6: 4-8 і 10: 26-31, в яких апостол попереджає Церкву, що добровільний гріх, тобто відступництво, з боку тих, які скористалися з привілею посвячених віруючих — які скуштували доброго Божого Слова, сил майбутнього віку і стали учасниками Святого Духа, — робить справу таких осіб безнадійною. Буде неможливо відновити таких, бо для них більше не залишається частки в жертві за гріх. Вони мали частку у великому “викупі за всіх” і використали її неправильно.

Ми звернули увагу на факт, що весь світ, навіть у цивілізованих землях, ще не мав

можливості грішити на зразок добровільного відступництва, описаного апостолом. Слід зауважити, що цей гріх на смерть з боку віруючих не є тим самим, що й хиби та спотикання, які можуть трапитися на дорозі будь-кого через слабкість плоті (Гал. 2: 11-14) і відносяться до гріхів, в яких можна розкаятися, з яких можна повернутися і які можуть бути вибачені (1 Ів. 2: 1; 5: 16).

З огляду на сказане і на наше наступне твердження, що Епоха Духа почалася в П’ятидесятницю, після прославлення нашого Господа (Ів. 7: 39), дехто був здивований, що ми навчаємо, що випадок Юди безнадійний, адже його гріх та смерть були перед П’ятидесятницею. Нас просять пояснити цю невідповідність.

Відповідаємо, що період Господньої присутності при першому приході — від Його хрищення до вознесіння — відрізнявся від періоду після П’ятидесятниці цього Віку, в якому віруючі ходять виключно вірою, а не видінням, так само як вік Тисячоліття буде відрізнятися від Євангельського віку.

У Тисячолітті знання та відповідальність більше не буде обмежуватися тільки до духовно зачатих, бо написано: “Земля буде повна пізнання Господнього так, як море вода покриває [океанські глибини]”; “Бо всі будуть знати Мене [Єгови], від малого їхнього й аж до великого їхнього” (Іс. 11: 9; Єр. 31: 34).

Більше не буде правила, що посвячені зобов’язані “ходити вірою, а не видінням”, бо посвячені того часу, хоча й матимуть, без сумніву, можливість проявляти віру, будуть переважно ходити видінням. Більше не буде так, що сатана, бог цього світу, засліплює та зводить усіх, окрім віруючих, бо сатана буде зв’язаний і більше не зможе обманювати світ. “Цей світ” (вік) поступиться місцем “світу [віку] майбутньому”, “де оселиться праведність” (WBTC), і “розплющаться очі сліпим” (Євр. 2: 5; 2 Петр. 3: 13; Іс. 35: 5).

Коли знання стане загальнодоступним, загальною теж стане можливість згрішити добровільно проти великого світла. Хто захоче, зможе тоді прийняти Божественну милість, скористатися з Божественних допоміжних

засобів і досягти досконалості та вічного життя. А хто захоче, зможе свідомо відкинути Божу милість у Христі й померти Другою Смертю — вічною смертю, безнадійною смертю.

Тепер повернемося до випадку з Юдою і розглянемо умови, які існували під час його випробування та невдачі, коли Господь був присутній в юдейських жнивах. Умови того часу відрізнялися від умов теперішнього віку, а також від умов Тисячолітнього віку обставинами, а, отже, відповідальністю. Наш Господь був присутній і робив дивовижні речі, які ілюстрували “сили майбутнього віку”. Правда була представлена людям таким чином, що, за словами Господа, її відкинення мало принести “удари” та “горе” тим, хто, почувши, полюбив темряву більше, ніж світло. Він сказав, що деякі, відкинувши Правду, будуть за це “тяжко побиті”, тому легше буде землі содомській та гоморській у День Суду, аніж оцим. Наш Господь сказав: “Коли б Я серед них не вчинив був тих діл, яких не чинив ніхто інший, то не мали б гріха” (Ів. 15: 22, 24).

Тому якщо ці люди мали таку відповідальність за те, що вони чули й бачили, то наскільки більшою була відповідальність дванадцятьох вибраних апостолів! Вони відкрито заявили: “От усе ми покинули, та й пішли за Тобою слідом”. Вони були завжди з Ним, бачили Його численні могутні діла, що їх натовп людей в різних місцях бачив тільки зрідка, і Він передав їм окремо частину Свого духа й сили та послав розповідати про Себе та про Своє Царство і робити чуда — зціляти хворих і виганяти демонів у Своему імені.

Апостоли змогли також вникнути в Божественний План, отримати світло, не дане іншим, рівносильне світлу, яке дане тепер духовно зачатим цього віку. Господь промовляв до натовпу притчами та неясними висловлюваннями, які пояснив апостолам, кажучи: “Вам дано знати таємниці Царства Божого, а тим зовнішнім [окрім дванадцятьох та інших особливих учнів] все подається в притчах” (Гиж.). Ще Він сказав їм: “Очі ж ваші блаженні, що бачать, і вуха ваші, що чують. Бо поправді кажу вам, що багато пророків і праведних бажали побачити, що бачите ви, та

не бачили, і почути, що чуєте ви, і не чули” (Мр. 4: 11; Мт. 13: 11-17).

Тож якщо люди, які бачили деякі могутні діла нашого Господа і чули деякі Його слова життя, заховані в притчах, мали бути “биті”, бо не прийняли світла, то що скажемо про відповідальність дванадцятьох, які не тільки бачили набагато більше, але й робили Його чуда Його силою в собі, не тільки чули в притчах слова життя, але й отримали їх пояснення від великого Учителя (Мт. 13: 36-43; Мр. 4: 10-20)? І якого покарання, окрім смерті — безнадійного зникнення, — вважаємо ми, заслуговував один з тих, хто після цього всього, як сам він признався, “невинну кров видав”?

Ми приходимо до висновку, що якщо Пилат, Ірод та римські вояки несли відповідальність за смерть Христа, то тим більше натовп, який вигукував: “Нехай розп’ятий буде!.. На нас Його кров і на наших дітей!”, — мав набагато більшу відповідальність; що краще освічені, задрісні фарисеї та священники, які підбурили неписьменний простолюд, мали ще більшу відповідальність (Мт. 23: 15-33); що Юда, Його зрадник, був найбільш відповідальним за розп’яття з причини свого знання та злочинного умислу.

На нього одного зі всіх, хто був причетний до смерті Господа, наш Господь поклав повну відповідальність, повну вину, коли сказав: “Людський Син справді йде [на смерть], як про Нього написано [пророчо]; але горе тому чоловікові, що видасть Людського Сина! Було б краще йому, коли б той чоловік не родився!” (Мт. 26: 24). Коли б Юда мав отримати вічне життя (за тих чи інших обставин, після тих чи інших випробувань), його народження не ставило б його у невідгідне становище (див. також Пс. 109: 6-8; Ів. 6: 70, 71; 17: 12).

Так само ті, хто (маючи достатнє знання Божої благодаті в Христі) грішить добровільно і вважає дорогоцінну кров Угоди, якою був освячений (відокремлений), звичайною, “розпинають Сина Божого й виставляють Його перед людьми на глум” (WBTC). Так само як Юда, вони часто супроводжують відречення від викупу-жертви словами “Радій, Учителю!” і поцілунком зради. Кожен, хто має хоч частинку

справжнього, шляхетного, хриstopодібного духа, повинен з відразою відноситись до таких.

“НЕ ВВАЖАЙТЕ СЕБЕ ЗАМУДРИМИ” (Турк.)

Деякі наші дорогі приятелі з великою неохотою визнають Юду “безнадійним”, а деякі вважають, що їхнє співчуття до нього є доказом того, що вони мають більше любові, “ніж інші”. Ті, які приходять до Христа, є вибрані не тому, що вони мають менше вад від інших, адже часто вони мають цих вад навіть більше. Ті, у кого менше вад, часто проявляють самовпевненість та задоволення, яке заважає їм приходити до Бога як розкаяним грішникам, розуміючи, що вони можуть бути виправдані тільки через приписання заслуги Христа. Але ті, які приходять до Христа і слухають Його, скоро дізнаються, якими недосконалыми є їхні спотворені уявлення, і вони намагаються здобути і дійсно здобувають Його розум, щоб він став їхнім замість власних переконань. “А ми маємо розум Христов!” — каже апостол. Це наш “новий розум”; ми “перемінилися відновою нашого розуму”, щоб “пізнати, що є воля Божа, добра, угодна і досконала” (Гиж.) (Рим. 12: 2).

Ті, які у своєму серці так сильно переймаються Юдою, своїми запитаннями показують, що скільки б вони не підкоряли свій розум Божій волі в деяких справах, вони не підкорили його в цій справі. Річ, очевидно, у тому, що вони обманюють себе, думаючи, що їхнє співчуття до Юди є справжньою любов'ю, яку Святе Письмо скрізь радить як саму сутність християнського характеру. Але вони обманюють себе. Любити погану річ — це те саме, що ненавидіти добру річ. Одне і друге — погане; одне і друге — грішне; одне і друге є доказом, що зіпсований розум не пройшов процесу відновлення, перетворення, трансформування у розум Христа.

Розум Господа, прищеплений Його Словом, навчає, що ми повинні любити гарне, чисте, правдиве, шляхетне; ми повинні любити (у тому значенні, щоб сприймати зі співчуттям) слабких, повних каяття, пригноблених, які шукають стежок праведності та правди. Але ми повинні “ненавидіти беззаконня” і “всяку

дорогу неправди”, а також всяку мерзоту та гріх, який є свавільним, проти світла та від диявола.

Перестаньте пишатися своєю любов'ю до однієї з найбільш огидних постатей, знаних на сторінках історії, про яку наш Господь, Який настільки полюбив світ (показав до нього співчуття), що віддав Своє життя за нього, сказав: “Було б краще тому чоловікові, коли б він не родився!” Прийміть Божий погляд на речі. Апостол каже: “Не обманюйтеся, Бог осміяний бути не може”; “Хто чинить правду, той праведний [має схвалення від Бога]... Хто чинить гріх [свідомо, добровільно], той від диявола” (Гал. 6: 7; 1 Ів. 3: 6, 7).

Що ж до нас, то ми не збираємося показувати більше любові, ніж Господь; ми приймаємо Його виразні слова і намагаємось пристосуватися розумом до Його критерію — образу дорогого Божого Сина. Ми хочемо любити так, як Він любить, і те, що Він любить, і хочемо ненавидіти те, що Він ненавидить. Про Нього написано: “Ти полюбив праведність, а беззаконня зненавидів; через це намастив Тебе, Боже, Твій Бог оливою радості більше, ніж друзів Твоїх” (Євр. 1: 9; Пс. 45: 8). “Отож, ненавиджу Твоїх ненависників, Господи, і Твоїх заколотників бриджуся: повною ненавистю я ненавиджу їх, вони стали мені ворогами” (Пс. 139: 21, 22).

Ми раді, що ані сатана, ані Юда, ані жодне інше створіння ніколи не буде мучитися всю вічність. Ми раді, що повна, чесна нагода прийти до пізнання Господа та дороги праведності буде дана кожному члену Адамового роду. І ми раді, навпаки, що всі, хто не радіє з Правди, але радіє з беззаконня, будуть цілковито й навіки знищені Другою Смертю. Ми відчуваємо відразу до сатани, який упродовж шести тисяч років робив несправедливість і зловтішався злом, болем і смутком, які він приніс, і який, маючи ясне знання про викупну працю, чинив протягом вісімнадцяти століть опір Царству та великому спасінню. Особа, яка б вірила, що сатана навернеться після всієї цієї боротьби зі Світлом та Правдою, має перекручений розум, дуже засліплений “богом цього світу” — має розум, який не відповідає Слову.

ВИПРАВДАННЯ ВІРОЮ

У Римлян 5: 1 апостол каже: “Отож, виправдавшись вірою, майте мир із Богом”, і його думка в тому, що наш мир, наша згода з Богом починається з нашої віри і веде до стану благодаті, в якому ми знаходимося як Божі сини, зачаті Святим Духом, радіючи надією слави, честі та безсмертя Царства. Наше виправдання вірою починається тоді, коли з’являється перший елемент нашої віри — тоді, коли ми вперше бачимо Господа, хоча й невиразно.

Коли ми вперше наближаємося до Бога, ми починаємо частково здобувати мир, який нас супроводжує, доки ми йдемо в правильному напрямку, зростаючи в знанні та слухняності. Коли віра та слухняність слабне, мир з Богом меншає. Коли ж віра та слухняність досягають рівня повного посвячення та зачаття Святим Духом, вони стають “миром Божим, що вищий від усякого розуму” і панує в наших серцях (Фил. 4: 7). Останній вірш стосується вдосконаленого миру, наділеного Святим Духом, і є наслідком повного посвячення волі Бога.

Після того як довіра та слухняність збільшуються настільки, що ми готові представити наші тіла на живу жертву Господу, ми входимо в більш повне благословення, в якому перебуваємо. Та щоб ми увійшли, наша віра спочатку повинна бути оживлена великим Первосвящеником, Який приписує нам стільки заслуги Своєї жертви, скільки потрібно для нашого вдосконалення. По-друге, Небесний Отець повинен прийняти нас як жертву, і Він показує це прийняття через зачаття нас Святим Духом до оновлення життя.

Це і є оживлення, яке робить виправдання повним і незмінним. Особа, виправдання якої зазнало оживлення, здобула повну частку в заслугі Христа. Для неї не залишилося б жодної користі з великого примирення, коли б вона повернула назад, як свиня повертається до валяння в болоті. Якщо б така особа перестала, як Нове Створіння, рухатися до досконалості, єдиною річчю для неї було би “страшливе якесь сподівання суду та гнів палючий, що має пожертви противників” (Євр. 10: 27).

Для прикладу візьмемо особу, яка не є в згоді з Богом, але шукає Його. Образно вона визнає Божественну Присутність, представлену в Наметі,

і наближається до Бога. Підходячи до Намету, вона знаходить тільки одну браму, щоб увійти з Табору на Подвір’я. Увійшовши брамою, вона бачить мідний жертвник з його жертвами, який представляє жертву Відкупителя з її заслугою. Минути жертвник і йти далі означає мати віру у викупну працю. Відколи вона увійшла в стан “подвір’я”, стан віри, її віра продовжує зростати з кожним наступним кроком слухняності. І ось перед нею перша завіса, яка представляє посвячення до смерті. Якщо схилитися у повному посвяченні й перейти попід завісою, наслідком буде повний, досконалий мир, який наш Господь мав на думці, коли казав: “Мир Свій вам даю” (Ів. 14: 27).

Її віра вже не є тільки вірою у працю Відкупителя, але стає миром, даром Божої любові, зачаттям Святим Духом, що перевищує всяке розуміння, пануючи у її серці. Та якщо прийти до першої Завіси, побачити, що вона представляє жертву всіх земних інтересів, і не зробити цього кроку, наслідком буде зменшення миру і, можливо, той чи інший рух назад у бік брами, у бік світу. Різниця між виправданням тих, які тепер виправдані вірою в нашого Господа Ісуса Христа, і виправданням Авраама, Ісака, Якова та інших Стародавніх Гідних, про яких сказано, що вони були виправдані вірою, полягає в тому, що Стародавні Гідні жили в часі, коли їхня віра не могла бути оживлена. Все, що вони могли, це здобути привілей отримати Божественне схвалення й кращу надію на майбутнє відповідно до знання. Вони не могли насправді здобути вічне життя, хіба що через Відкупителя. Тому вони одержали тільки обітницю вічного життя. Їхнє повне виправдання прийде тоді, коли Відкупитель застосує Свою заслугу за світ.

Під час Євангельського віку все відбувається по-іншому. Той, хто хотів би бути виправданим вірою і отримати схвалення від Бога тепер, повинен представити своє Тіло на живу жертву. Той, хто це робить, буде прийнятий Господом у цьому “часі сприятливому” (Хом.) і зачатий Святим Духом. Він перестає бути земним і здобуває нагороду із небесним класом на духовному рівні, з нашим Господом.

ЩО ЖЕРТВУЄ ЦЕРКВА?

У Святому Письмі слово “жертва” цілком доречно використовується подвійним чином: по-перше, щоб показати підкорення нашої волі, щоб у нас виконалася Божа воля; і, по-друге, щоб звернути увагу на працю нашого великого Первосвященника, Якому ми віддаємо себе і Який робить це посвячення прийнятним перед Богом. Передусім ми жертвуємо те, що маємо з теперішніх земних прав, привілеїв та нагод. Це те, чим ми володіємо. На додаток, ми ще щось віддаємо вірою. Вірою ми приймаємо, що Бог подбав, щоб усе людство мало привілей реституції до досконалості в Тисячолітньому віці; і вірою ми утримуємося, відмовляємося від нашої частки у реституційних привілеях. Отже, у першу чергу ми віддаємо те, що маємо; по-друге ми відмовляємося від того, що є нашим через віру у великий План Бога.

Однак не обов’язково оцінювати грядущі реституційні благословення, щоб пожертвувати ними і тим самим віддати себе на живу жертву, як закликає апостол (Рим. 12: 1). Знання про реституційні благословення пов’язані з повним знанням про Викуп. Бачимо, що в минулому інші не мали такого виразного знання. Та оскільки ті, які посвячуються Господу, віддають усе, що мають, це охоплює також реституцію. Тому, навіть якщо святі, які жили перед жнивним періодом, не мали цього знання про реституцію, вони склали прийнятну жертву через віру у Відкупителя.

Вирази “*приносити, жертвувати, присвячувати*” і т. п. інколи мають різне значення. Коли ми читаємо, наприклад, що первосвященик приносив жертви і що ми також приносимо наші тіла на живу жертву, ми робимо різницю між застосуванням слова “*приносити*” і кажемо, що з нашого боку ми присвячуємо себе на жертву. Ми це робимо, коли представляємо наші тіла. Ми не можемо зробити більше, ніж представити їх. Це показано в образі приведенням двох козлів до дверей Намету і прив’язання їх. У такому значенні ми жертвуємо — віддаємо нашу волю і наші права на все, що маємо. Та Небесний Отець не приймає жертву

безпосередньо від нас, а робить це через Відкупителя. Як наш великий Заступник, Той готовий приписати Свою заслугу нашому жертвоприношенню; а як Первосвященик, представник Бога, Він жертвує його. Ми вже представили себе; наше жертвоприношення завершилося, коли Первосвященик прийняв жертву і почав забивати позаобразного козла. Але це поступова праця. В образі життя було прийняте негайно, коли Первосвященик устромляв ніж у козла; але насправді жертва не була повною, доки кров не була внесена в Святе Святих. Так само в позаобразі.

НАША ПРАЦЯ НЕ ЗАКІНЧУЄТЬСЯ ПРИ ПОСВЯЧЕННІ

Працю жертвування Церкви наш Господь виконує тим чи іншим чином весь Євангельський вік. Коли ми отримали зачаття Святим Духом, ми стали Новими Створіннями. Справжнє вмирання, усі страждання на “вузькій дорозі” і наше постійне підкорення себе Господньому керівництву є частинами праці жертвування. Коли ми жертвуємо нашу волю, ми не повинні керуватися думкою: “Я зробив своє, нехай Первосвященик робить решту!” Це неправильна думка. У будь-яку мить ми можемо перестати хотіти і тим самим перестати віддавати себе; у будь-яку мить ми можемо сісти й сказати: “Треба відпочити”. Так не треба робити, а треба продовжувати доповнювати страждання Христа.

Коли ми посвячуємось, це ще не все. Далі ми відмовляємось від усіх наших прав та інтересів. Потрібно багато благодаті, щоб залишатися мертвим для світу та живим для Бога. Це апостол показує, коли каже, що тіла тих тварин, кров яких була внесена у Святе Святих первосвящеником, щоб вчинити примирення за гріх, палили за табором (Євр. 13: 11). У певному значенні слова “козел” мертвий. Наші труднощі представляють дійсні страждання та вихід за табір: усе це відбувається з нами, доки ми вважаємося мертвими по плоті.

“ПІСНІ ВНОЧІ”

Псалом 85

*“Велике вчинив Господь з нами, були радісні ми”
(Псалом 126: 3).*

Ми далі є серед ночі плачу. Хвороби, смуток, зітхання та смерть продовжуються і будуть продовжуватися до славного поранку Царства Месії. Які ми раді від того, що дізналися, що ця славна зміна прийде на землю! Пророк Давид висловлює це так: “Буває увечорі плач, а радість на ранок” (Пс. 30: 6). Св. Павло виразив ті самі почуття, коли сказав, що “все створіння разом зідхає й разом мучиться аж досі” й “очікує з’явлення синів Божих” (Рим. 8: 22). Божі сини в славі становитимуть разом із Господом Царство Еммануїла.

У даний час люди мало знають про цих синів Бога і мало оцінюють їх. Часто за ревність до праведності, правди та Бога їх вважають “народом особливим” (Гиж.). “Улюблені! Ми тепер діти Божі; але ще не відкрилося, якими будемо. Знаємо лише, що коли відкриється, будемо схожі на Нього, тому що побачимо Його, який Він є” (Гиж.), будемо ділити Його славу, честь та безсмертя і будемо з Ним роздавати Божественні благословення усім племенам землі.

“ПІСНЯ ВИЗВОЛЕННЯ”

Наш урок, Псалом 85, може мати кілька застосувань. У першу чергу він може стосуватися визволення Ізраїлю з вавилонського полону, коли Кір дав дозвіл усім, хто хоче, повертатися до Палестини. Понад п’ятдесят три тисячі скористалися з цього привілею та підтримки Кіра. Люди раділи, що позбулися Божественної немилості й що до них повернулася Божественна милість та благословення. Цей привілей повернутися до Божої милості свідчив про вибачення їхніх провин як народу.

Друге застосування цієї Пісні знаходиться безпосередньо перед нами. Ізраїль був у ще більшому полоні християнства протягом минулих вісімнадцяти століть. Однак він має обітницю великого визволення. Кір, який дав їм свободу повернутися з буквального Вавилону, був образом великого Месії, Який незабаром дасть повну свободу Божому древньому народу

повернутися до Божественної милості — до Палестини. Св. Павло відсилається до цього грядущого визволення Ізраїлю в Рим. 11: 25-29. Визволитель не просто згромадить їх. Він зробить те, що провістив 85-й Псалом. Апостол каже: “Цей заповіт їм від Мене, коли зніму з них гріхи їхні” (див. також Єр. 31: 31-34; Євр. 8: 8-11).

Гріхи Ізраїлю ще не зняті, так само як гріхи світу. Великий Відкупитель, щоправда, вже помер за гріх і є приятелем грішника, але Він поки що з’явився в присутності Бога тільки за нас — Церкву, — а не за світ. Він є Заступником тільки Церкви і не заступається за нікого іншого, окрім тих, які прагнуть наблизитися до Бога, святих — тих, які люблять праведність та ненавидять беззаконня.

Світ є в рабстві Гріха та Смерті, двох монархів, які панують зараз і змушують людство стогнати. Ми народилися в цьому стані рабства, як каже Святе Письмо: “Отож я в беззаконні народжений, і в гріху зачала мене мати моя”. Наш рід стогне під тягарем успадкованих слабкостей та вад — розумових, моральних та фізичних, однак прагне обіцяного визволення від рабства гріха та смерті. Більшість людей, без сумніву, відчуває гніт свого рабства і була би рада звільнитися.

Великий Визволитель є позаобразним Кіром. Незабаром Він вийде переможцем і встановить Своє Царство під усім небом. Незабаром клас Церкви — святі, “вибрані” — буде прославлений, і тоді прийде час на благословення невибраних — на те, щоб дати їм реституцію до людської досконалості та всесвітнього Раю, створеного царством та владою Месії. “Бо належить Йому царювати, аж доки Він не покладе всіх Своїх ворогів під ногами Своїми. Як ворог останній смерть знищиться”. Смерть буде знищена; *sheol, hades*, гріб буде знищений через воскресіння мертвих з нього — “кожного у своєму порядку”.

“ВІН... ДАЄ ПІСНІ ВНОЧІ” (Гиж.)

Доки все створіння стогне під тягарем гріха та смутку, нечисленні святі можуть співати,

можуть радіти навіть посеред усіх життєвих смутків, навіть якщо вони розділяють наслідки гріха так само або й ще більше, як інші. Таємниця їхньої радості подвійна: (1) Вони отримали примирення з Богом; (2) Вони підкорили свою волю Його волі. Вони добилися цих нових відносин завдяки вірі у Відкупителя — вірі в Його кров Примирення. Вони увійшли “тісною брамою” та “вузькою дорогою” посвячення Богу — підкорення власної волі та угоди виконувати Божественну волю якнайкраще.

Це підкорення волі Богу й усвідомлення того, що їхні життєві справи є керовані Богом і знаходяться під Його доглядом, дає відпочинок серцю. У цьому стані підкорення вони мають спокій та мир, якого ніколи не знали, коли намагалися догоджати собі й нехтували правом свого Творця на вияв пошани у своєму серці та на слухняність у своєму житті.

Вони так само мають радість, мир та пісні вдячності Богу, бо Він дає їм знання про Свої

Божественні задуми та показує майбутнє. Вони можуть глянути поза випробування та труднощі теперішнього часу і побачити славу, яка прийде після нинішніх страждань. Вони бачать, що Церква, нечисленні святі зі всіх віросповідань та національностей, є майбутніми спадкоємцями Бога — спадкоємцями слави, честі, безсмертя та співучасті з Відкупителем у Його славному Царстві. Це підбадьорює їх. Вони бачать також контури Божественного Задуму благословити всі покоління землі. І коли вони усвідомлюють, що Бог зацікавлений дорогими їм особами, які не є святими, й усією людською сім'єю, серед якої небагато святих, це приносить їм радість. Коли вони усвідомлюють, що Бог постановив через Христа та прославлену Церкву благословити всі покоління землі, це дає їм “співи... у домі їхньої мандрівки”, коли вони ще чекають на зміну з людської на божественну природу.

R4892 (1911 p.)

КОГО ЗОБРАЖУВАЛИ ЛЕВИТИ

Левити зображували “Церкву Первородних, записаних на небі” (Хом.). Цей вираз — “записаних на небі” — означає, що вони вважаються духовним класом, мають Божественну милість.

Нам подана історія левитів як образного покоління, яке особливо представляє первородних; і ця історія первородних повертає нас до часу, коли первородні племені Ізраїлю були врятовані в ніч пасхи. Ця ніч символізує Євангельський вік, час темряви на землі, коли Господь збирає Свій клас коштовностей. Ця “Церква Первородних” перейшла від смерті до життя — усі ці первородні, які представляють цілу “Церкву Первородних”, були представлені в поколінні Левія. З-посеред цих левитів були вибрані нечисленні священики, які зображували нашого Господа і тих, які вірно йдуть Його слідами. Тож ціла “Церква Первородних” включатиме Велику Громаду, а не тільки Тіло Христа. Дівчата, які йдуть за нею (Пс. 45: 15), належать до цієї “Церкви Первородних, записаних на небі”. Тому праця левитів у службі при Наметі, відповідно, теж була символічною.

Первосвященик “раз на рік сам” у День Примирення входив у Святе Святих. Очевидно, що священики не входили у Святе Святих в цей день (Євр. 9: 6, 7), а тільки в перше зі святих місць, де був свічник, стіл з покладними хлібами та золотий вівтар для кадіння. Вони, безсумнівно, зображували тих, які сіли на небесних місцях із Христом (Еф. 2: 6) і набагато випереджують весь дім віри. Священики були синами Аарона, тому, належачи до сім'ї (дому) священиків, займали вище становище та мали більше прав та привілеїв, ніж решта левитів. Картина, коли священики входили у Святиню, здається, відповідає тому, що відбувається з нами в теперішньому часі, а не тому, що буде в майбутньому, коли ми сподіваємося увійти у Святе Святих через роздерту завісу.

Події з позаобразними левитами в теперішньому часі відрізняються від того, що буде в майбутньому. У теперішньому часі вони знаходяться в стані Подвір'я, тому що тільки члени Тіла мають привілей входити у Святиню і знати “Божі глибини”. Коли предмети зі Святині обгортали, образним левитам дозволялося

переносити ці дорогоцінні речі. Вони знали, що загалом мають право торкатися їх, але не так як священники. Це, мабуть, означає, що ніхто, окрім тих, які йдуть слідами Ісуса, не може глибоко, повністю цінувати Божественний План. Інші можуть розуміти ці речі тільки частково, але не в усій їхній повноті.

Отже, ми повинні прийняти до уваги, що так само як левити виконували службу, пов'язану з жертвами Дня Примирення, так вони мали особливу службу після Дня Примирення. У День Примирення, коли люди чекали священника, щоб він вийшов і благословив їх, для левитів не був час навчати народ, ані самим людям вчитися важливих уроків. Натомість після Дня Примирення левити були загальнознаними вчителями всіх людей, пояснюючи їм Закон. Таким чином, бачимо, що це становитиме частину праці позаобразних левитів у майбутньому. Вони не будуть мати жодної спадщини в землі та її благословеннях, а будуть зайняті в праці Царства та в навчанні людей. Але як це відбуватиметься, ми зараз не знаємо точно.

Можемо вважати також, що левити на Подвір'ї представляли, відповідно, всіх, хто прагне навернутися з гріха та наблизитися до Бога, хто робить поступ до повного виправдання. Вони є у виправданому стані з моменту, коли навернулися з гріха та увійшли на Подвір'я. Це має на увазі віру та слухняність. І так всі, які є в згоді з Богом у будь-якому значенні слова, є умовно левитами. Але чи вони стануть дійсними левитами, залежить від того, чи вони повністю посвятаються. Якщо вони не вчинять цього посвячення, то не отримають

особливих благословень, які дають право бути на духовному рівні. У цьому значенні слова ми всі були левитами — у значенні наближення до виправдання, прагнення виправдання, прагнення гармонії з Богом, пошуку її, відмови від скверни тіла тощо. Та ми не досягли цього виправдання, доки не представили свої тіла на живу жертву і не були зачаті Святим Духом, доки не почалося нове життя, завдяки якому ми перейшли від смерті до життя, завдяки якому стали “Церквою Первородних” і наші імена були записані на небі. Кожний, хто відмовляється представити своє тіло на живу жертву, не може досягти повноти виправдання, не може мати виправдання до життя — не може досягти потрібного рівня вірності правильному принципу і рівня гармонії з Богом.

Хоча стан Подвір'я, очевидно, в теперішньому часі представляє всіх, хто наближається до Бога, любить праведність та прагне гармонії з Ним, проте разом з кінцем цього віку, мабуть, настане впорядкування всіх справ, і всі ті, які не прийшли до повного посвячення та зачаття Духом, які не належать до дому віри і “Церкви Первородних” (в абсолютному значенні), вийдуть і перестануть вважатися тими, які є на Подвір'ї. Тим часом клас, який вже посвятився, “представив свої тіла на живу жертву”, отримав зачаття Духом, мав якийсь час привілей бути членами Тіла Христа і не зумів утримати свого становища, показаний в кінці цього віку як клас, відмінний від класу “Малої Черідки”. У подальшому його становище, очевидно, представлене станом Подвір'я.

R4875 (1911 p.)

“РІКА ЖИВОЇ ВОДИ”

Єзекіїля 47: 1-12

*“І хто хоче, хай воду життя бере дармо”
(Об'явлення 22: 17).*

У нашому дослідженні ми бачимо, як Господь представляє через Єзекіїля картину Месіанського віку, дуже схожу на ту, яка дана в книзі Об'явлення, сім сотень років згодом.

Картина в Єзекіїля показує Єрусалим та Храм Бога, звідки бере свій початок Ріка Води Життя. Те саме є в описі Об'явлення. Єзекіїль показує, як ця ріка стає глибшою та ширшою, перетворюючись зі струмка на могутню ріку. Він показує, що вона тече до Мертвого Моря і несе життя скрізь, куди прямує.

Мертве Море оживає, перестає бути мертвим, наповнюється рибою. Ще ніколи така ріка не випливала з Єрусалима, і нам неможливо собі уявити, як ріка взагалі може брати початок на вершині гори й досягати таких розмірів на короткій відстані.

Цей опис, змальовуючи велику духовну істину, є в повній згоді з картиною, показаною в Об'явленні. Він гарно й переконливо представляє благословення відсвіження та реституції, які вийдуть з Нового Єрусалима, Царства Месії, коли воно буде встановлене між людьми. Поступово могутні впливи панування Месії поширять благословення на все людство (аж до найнижчого класу), яке погрузло в нецтві, забобонах та деградації, влучно представлених Мертвим Морем.

Об'явлення показує, що ця ріка тече з-під престолу, з Нового Єрусалима. Вона чиста, мов кристаль, і по обидва її боки на берегах ростуть дерева життя, придатні для їжі. Єзекіїль мав таку ж картину перед собою; він розповідає про такі самі дерева, листя яких не в'яне і плоди яких не опадають, які приносять добрий плід щомісяця, бо вода, яка їх напуває, виходить зі Святині. "І буде плід його [потоку] на їжу, а його листя на лік". Схоже сказано в Об'явленні: "А листя дерев на вздоровлення народів". Їхній плід буде для підтримки вічного життя, а сама Вода буде для відсвіження. Тоді, сказано, "Дух і Невіста" дадуть запрошення, всесвітнє запрошення, що "хто хоче", нехай прийде, а хто чує це запрошення, нехай скаже іншим: "Приходьте, пийте Воду Життя дармо!"

"РІКИ ВОДИ ЖИТТЯ" ЩЕ НЕМАЄ

Ми впевнені щодо застосування цих символічних картин, і вони належать до майбутнього, а не до теперішнього часу. Де сьогодні є Вода Життя з Об'явлення? Де ми маємо щось на зразок дерев, які підтримують життя, і їхнього цілющого листя? Навпаки, ми маємо Господнє Слово: "Ніхто бо не може до Мене прийти, як Отець, що послав Мене, не притягне його" (Ів. 6: 44). Іншими словами, у стосунку до класу, запрошеного бути "Нареченою, Дружиною Агнця", є певна міра вибору,

обрання. "А честі цієї ніхто не бере сам собою, а покликаний".

Та з кінцем цього Віку прийде кінець обрання. Тоді Божественним Посланням стане Вільна Благодать, пропозиція й нагода для кожного створіння з роду Адама. Усі сліпі очі розплющатся, щоб бачити; усі глухі вуха відчиняться, щоб чути; знання про Божу славу наповнить цілу землю; ніхто не потребуватиме казати своєму ближньому: "Пізнайте Господа! Бо всі будуть знати Його, від малого їхнього й аж до великого їхнього" (Єр. 31: 34).

ЩЕ НЕМАЄ НАРЕЧЕНОЇ, ЯКА Б КАЗАЛА "ПРИЙДИ"

Картина Об'явлення розповідає нам про те, що Наречена Христа, а також Святий Дух запросять кожне створіння прийти і пити Воду Життя дармо. Але як може Наречена дати це запрошення ще до своєї появи? Відомо, що жодної Нареченої в даний час ще немає. Тепер є час покликання класу Нареченої. Тепер є час для покликаних зробити "міцним своє покликання та вибання", а Наречена буде в майбутньому віці. Вираз "Наречена" має на увазі весілля. Церква вже заручена Христові, але весілля є обіцяне в Його другому приході. У той час буде просто Наречена, а потім, невдовзі, справжня Наречена разом з Господом у силі Царства, у Новому Єрусалимі, небесному. Із цього Міста, нової столиці земної імперії, вийде Боже Послання, щораз глибше і ширше, аж кожний член роду матиме нагоду взяти участь у його благословенні вічного життя.

Думаючи про ці славні милості, які отримає людство, пам'ятаймо, що всі вони будуть земними — реституцією до того, що було втрачене. Бог передбачив земну красу та людську досконалість для охочих та слухняних зі всього людства. Запрошення стати членами Нареченої Христа обмежене і триває обмежений час, і якщо наше розуміння Святого Письма правильне, кінець цієї особливої нагоди вже близько — час зміни до стану слави є під дверима, час благословення всіх поколінь землі є поруч.

НОВА УГОДА

“Вони заповіта Мого порушили, мов той Адам” (Осії 6: 7).

Після того як Бог створив Адама, Він уклав Угоду з ним, щоб той через слухняність міг мати вічне життя. Адам не встояв, і Угода була порушена. Стосунки між Богом і людиною змінилися. Бог більше не підтримував життя людини і не давав усього для її щастя, натомість Божественний вирок смерті перейшов на весь людський рід. Земля в той час була ще в незавершеному стані, і все сприяло смерті людини, яка не заслуговувала на життя. Однак Бог дав зрозуміти, що Йому жаль людства, що в певному віддаленому часі Він подарує благословення. Ця обітниця означала примирення з Ним. Пізніше Бог дав особливу обітницю Аврааму: “І благословляться... в нащадках твоїх всі племена землі” (1 М. 12: 3). Весь цей час Бог мав на думці великий План, який Він зараз впроваджує — встановлення Нової Угоди через великого Посередника між Богом і людиною, Який мав пожертвувати Своїм життям, щоб задовольнити Божественну Справедливість.

Поки час для розвитку цього великого Посередника ще не настав, Бог дав образний порядок народу Ізраїлю. Цей народ мав представляти світ. Мойсей мав представляти Посередника для світу. На Сінаї Бог уклав Угоду з Ізраїлем, але не прямо, а через Мойсея, Посередника цієї Угоди Закону. Бог зобов’язався дати Ізраїлю вічне життя, якщо він виконає Закон (2 М. 19: 3-9). Мойсей був Посередником, радником і наставником людей, щоб привести їх до стану, в якому вони могли би виконувати Божественний Закон і мати вічне життя. У відповідному часі виявилось, що Закон не дав вічного життя нікому. Що тепер зробить Бог? Складна річ.

“Свого часу” Бог послав Свого Єдинородного Сина, здатного бути Відкупителем роду Адама. Свого часу Ісус, Божий Син, став Відкупителем, бо дав Своє життя як ціну викупу за світ і почав викупну працю. Як людина Ісус Він не міг відкупити і відновити світ, бо це вимагало Його смерті як людини, щоб дати ціну відкуплення. Отже, Його першою працею було дати Своє життя як ціну-викуп, віддати його в тому значенні, щоб передати

його в руки Божественної Справедливості. На основі Божественного задуму Отець підняв Його з мертвих до нової природи, і Він далі мав у Своему розпорядженні ціну викупу.

Під час Євангельського віку Він приписує заслугу класу Церкви, щоб той міг приєднатися до Нього під угодою при жертві на основі біблійного вірша, який каже: “Позбирайте для Мене побожних Моїх, що над жертвою склали заповіта зо Мною” (Пс. 50: 5). Жертва Христа і жертва Його членів становить “кращі жертви”, ніж ті, які Ізраїль складав в образі. Ці “кращі жертви” почалися від жертви нашого Господа в Йордані й будуть продовжуватися аж до часу, коли останній член Його Тіла завершить участь у Його стражданнях і стане учасником Його слави у воскресінні.

ПОВНИЙ ПОСЕРЕДНИК ЗАПРОВАДИТЬ НОВУ УГОДУ

На той час повний великий Посередник, наш Господь і Його члени, буде готовий до запровадження Нової Угоди, яку Бог обіцяв через пророка Єремію (Єр. 31: 31). Ця Нова Угода має на меті благословити всі племена землі, як Бог сказав про це Аврааму (1 М. 12: 3). Обітниця полягає в тому, що ця Нова Угода буде укладена з Ізраїлем. Щоб скористатися з цієї Угоди, всі інші народи будуть зобов’язані стати частиною Ізраїлю. Так остаточно Авраам стане батьком багатьох народів. Всі, хто прийде до згоди з Богом, будуть дітьми Авраама в тому значенні, що вони здобудуть віру, яку мав Авраам. Потрібна буде віра і слухняність. Як тільки Нова Угода буде запечатана, вона вступить у дію. Христос виступатиме Посередником Нової Угоди.

Ця Угода буде схожою на стару Угоду Закону, але буде кращою, вищою, ніж Угода Закону, яка була тільки її тінню. Бог у той час матиме справу з Ізраїлем не прямо, а через Посередника. Перш за все будуть прийняті Стародавні Гідні, які радо визнають Посередника і всі умови та вимоги Нової Угоди. А оскільки вони будуть доскональними, то цілковито зможуть виконати її вимоги. У них не буде жодної слабкості плоті, бо вони будуть підняті з мертвих як досконалі людські істоти. Протягом періоду посередницького царювання

Посередник буде готовий допомогти і сприяти всім, хто повернеться до згоди з Богом. Ніхто з них не буде приведений перед Бога негайно, однак справа з ними буде вестися через Посередника аж до завершення Тисячоліття, коли вони будуть передані Отцю. Під час Месіанського віку всі будуть підлягати вимогам Посередника, а через Нього вимогам Отця. Поступово всяка плоть позбудеться кам'яного серця, і до всього людства повернеться втрачене — розумова, моральна і фізична досконалість. Хто не захоче скористатися з цього благословення, той, сказано, буде знищений з-посеред людей (Дії 3: 22, 23). Хто робитиме поступ, той прийде до стану досконалого серця, розуму й тіла, якого вимагає Бог.

ЛЮДСТВО ПОВЕРНЕТЬСЯ ДО ДОСКОНАЛОСТІ

У кінці посередницького царювання все людство буде готове отримати користь з досвіду Тисячоліття й буде передане Богу, Божественній Справедливості. Тоді люди будуть насправді на тому ж рівні, що й Адам до свого падіння, і їм належатиме зберегти ці стосунки Угоди з Богом. Якщо вони не зуміють цього зробити, як не зумів Адам, то помруть Другою Смертю. Якщо ж будуть вірні, то перейдуть до вічного життя. Це випробування дасть їм Бог, Який звільнить сатану на короткий час, щоб показати, хто піддасться його звабам (Об. 20: 7-9). Бог хоче, щоб вічне життя мали ті, хто зможе вистояти в

усілякого роду випробуваннях і чия відданість Йому перевищить силу спокуси.

Отже бачимо, що приготування до запровадження Нової Угоди почалися в той час, коли Ісус прийшов у світ, і продовжуються далі. Цими приготуваннями є, по-перше, розвиток Священства, Голови та Тіла, Первосвященника та підсвятих; по-друге, принесення “кращих жертв”. Отож перед нами повна картина — Нова Угода, що незабаром повинна бути запроваджена; люди, які незабаром повинні мати благословення, таке ж саме, яке мали б, коли би Бог прийняв їх до Себе і мав справу з ними особисто, зі співчуттям і милосердям. Але Він не прийме і не вважатиме задовільним нікого, окрім досконалих. Його поведінка зараз із Церквою, як із досконалою, виникає з того, що її недоліки компенсовані Заступником, і вона, як Царське Священство, займає становище Нових Створінь у Христі.

Ми розуміємо, що Нова Угода вступає повністю в дію на початку Тисячоліття і приносить благословення весь цей вік. Під Новою Угодою Господь забере гріхи та камінні серця людей (Єз. 36: 26, 27). Та Нова Угода не набуде особистого характеру між Богом та людством, доки Посередник не відійде (1 Кор. 15: 24). Коли Він відійде, стосунки Угоди з Богом будуть встановлені саме так, як у випадку з Адамом, і Бог гарантуватиме вічне життя всім, хто далі буде слухняний Божественному Закону.

R4902 (1911 p.)

ЛІТЕРАТУРА

Пропонуємо читачам наступні книги та брошури:

- Серія книг “Виклади Святого Письма”
 - Том 1 – “Божественний план віків” (укр.)
 - Том 2 – “Надійшов час” (укр. та рос.)
 - Том 3 – “Нехай прийде Царство Твоє” (укр. та рос.)
 - Том 4 – “Битва Армагеддону” (укр.)
 - Том 5 – “Примирення між Богом і людьми” (укр.)
 - Том 6 – “Нове Створіння” (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- Фото-драма сотворення (рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)

- Надія (22 стор.) (укр.)
- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)
- Свічник (періодичне видання, 46 стор.)

Вся література висилається безкоштовно.

Просимо завітати в Інтернет на сторінку www.scripturestudy.net, де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовами.